

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Paragraphvs XII. De publicanda Resignatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

Questio 756. An, & qualiter beneficium simoniace receptum sit restituendum, aut dimittendum?

Respondeo primò : Si in simoniaca receptione beneficii (& in genere in receptione rei spiritualis) commissa non est quoque iniustitia, jure divino aut naturali non est restituendum beneficium, vel res alia spiritualis permanens : eadem ratione, quâ dictum de pretio; quia ad validam translationem rerum spiritualium in alium jure naturali, ac divino requiritur solum in dante potestas, & voluntas, seu intentio transferendi, & in accipiente capacitas acquirendi; quod autem fuit datum pro pretio, vel sine illo, non obstat validitati actûs. Pirh. loc. cit. n. 185. Laym. loc. cit. n. 85. Sed neque in hoc casu, dum iniustitia commissa non est (uti eam non committi in resignatione beneficii, dictum est *quasi, preced.*) jure Ecclesiastico ante Judicis sententiam restitui debere rem spirituales receptam, adeoque dimitti non debere beneficium per simoniacam resignationem obtentum, docere videntur ijdem *ll. cit.*

2. Si verò commissa simul iniustitia, puta per collationem, præsentationem, electionem, &c. simoniacam, restituendum, seu dimittendum beneficium, etiam ante sententiam Judicis, etsi res alia spirituales in hoc casu adhuc non sint restituenda ante dictam sententiam, tradit Pirh. loc. cit. Verùm de hoc satis fuscè supra, ubi de privatione beneficiorum ob simoniam.

Questio 757. Quis sit Index competens in crimine simonia?

Respondeo : Judex secularis non potest de hoc crimine cognoscere, sed solus Ecclesiasticus, etiam si reus sit Laicus. Pirh. ad rit. de simon. n. 142. citans Gl. communiter receptam in c. cum sit. de foro compet. v. malefactores. Clarus l. 5. Sent. receptar. §. simonia. n. 7. Simonia enim versatur circa objectum, & res spirituales, & Laicus causas spirituales tractare nequit, juxta c. 2. de judiciis. Porro qualiter probeatur simonia commissa in beneficalibus, fuscè satis dictum, ubi de privatione ob simoniam.

PARAGRAPHVS XII.

De publicanda Resignatione.

Questio 758. Qualiter, seu unde introducta publicatio resignationum?

Respondeo : Introducta est ea primitus vi Regularum Cancellariæ super hac publicatione necessariò faciendâ, edicte à tempore Sixti IV. (ante ejus enim tempora nulla desuper existit Cancellariæ Regula. Paris. de resign. l. 11. in præfat. n. 2. ex Sarnens.) ac deinceps renovatarum, adjectis, vel demptis, aut immutatis hinc inde aliquibus per subsequentes Pontifices, utque ad Pium V. inclusivè. Paris. loc. cit. n. 1. cujus Regula, prout edita ab Innoc. VIII. & Paulo V. tenorem vide apud Chok. ad reg. 36. Cancell. & Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 1. & Paris. cit. n. 2. Dein Pius V. non contentus hæc Regulis, hac super re editis tam à

Prædecessoribus suis, quàm à seipso, edidit desuper Constitutionem, quæ incipit : *Santissimus*, & est in Bullario 182. hujus Pontificis, cujus tenorem vide quoque apud Azor. & Paris. *ll. cit.* quæ Constitutione sua derogavit in totum, vel magna ex parte aliis Regulis suorum Prædecessorum, super publicatione hac emanatis. Paris. loc. cit. n. 4. Denique hac super re emanavit Constitutio Gregor. XIII. de Data 1583. nonis Jan. quæ incipit : *Humano vix* : & inter Constitutiones hujus Pontificis est 87. cujus tenorem vide apud Paris. loc. cit. n. 5. ubi etiam, quòd ea confecta maximâ cum deliberatione, & ex ordinatione ejusdem Gregorii examinata in plena Rota, per quam Constitutionem derogatum non solum regulis Cancellariæ de publicatione, sed etiam ipsi Constitutioni Pii V. super eadem publicatione editæ, Paris. loc. cit. n. 6. Azor. cit. q. 1. facta etiam in ea expressa mentio tam Regulæ Cancellariæ, quàm Constitutionis Piana. loc. cit. nu. 9. Quin & in totum abrogata eadem Pii Constitutio. Paris. n. 17. (faciens n. 14. hanc inter derogare, & abrogare differentiam, quòd abrogare legem, sit in totum eam abolere; derogare verò, partem ejus tollere) Ventrigl. To. 2. annot. 4. §. 2. n. 87. cum Marefchot. *variar. resol. l. 1. c. 51. per tot.* id latè probante. Ita ut propterea à tempore Gregorii XIII. Regula de publicandis inserta amplius non inveniatur Regulis Cancellariæ. Chok. ad dictam Reg. nu. 12. Quantum verò intersit, seu quantum discrimen sit, & in quo inter hanc Gregorii, & Pii Constitutiones, uti & eam Cancellariæ Regulam, vide apud eundem Chok. loc. cit. à n. 14. Porro dicta Constitutio Gregorii hodieum observatur à Curia Romana, estque in viridi observantia. Paris. loc. cit. n. 24. Chok. n. 13. Garc. p. II. c. 3. n. 273.

Questio 759. An ergo dicta Constitutio Gregorii ita sit in observantia, ut contra eam obtendi nequeat, quòd non fuerit publicata, & acceptata in partibus?

Respondeo affirmativè. Chok. cit. n. 13. Paris. l. 1. c. 9. n. 6. dicens, hanc esse vetiorem, & communiter ab omnibus receptam sententiam, etiam de stylo, secundum quam resolutum à Rota. 2. Maij, 1584. in Ippogeriens. *Canoniar.* esse locum huic Bullæ, & ubique, ac omnes afficere, ubique eam esse usu receptam; etsi Garc. loc. cit. n. 289. dicat in Hispania, vel saltem in Episcopatu Abulensi, in quo nunquam fuit promulgata, non videri usu receptam, quoad resignantes & permutantes coram Ordinariis. Quod ipsum tamen Castrop. & ipse Hispanus de benef. tr. 13. d. 6. p. 2. §. 6. n. 6. dicit, sibi durum videri, nec facile se id credere. In aliis verò Provinciis adeo receptam esse, testatur Chok. loc. cit. ut non servatâ illius formâ, resignationes & permutationes sive coram Papa, sive coram Ordinario factæ nullius sint roboris, beneficiæque uti reservata possint à Papa impetrari; quamvis & Pirh. ad rit. de renunci. n. 109. idem dicat de partibus nostris, hoc est, Germania, quod Garcia dicit de Episcopatu suo Abulensi.

2. Ratio responsionis est, quòd, ut lex liget extra Curiam, sufficiat esse Romæ publicatam. Paris. cit. q. 9. n. 8. & 10. citans Nav. *conf. l. n. 19. de constit.* testantem hanc esse communioem. *Natam conf. 295. n. 5. Bursart. conf. 200. n. 104. vol. 2. &c.* Idque ad minimum attento stylo & consuetudine Curie

Curia, de quo pariter testetur Nav. Paris. cit. n. 8. Sic constitutiones omnes alia perpetua ex hoc, quod publicentur Romae, ligant per totum orbem, & sunt in usu. Paris. n. 9. citans Paul. de Eleaz. in *proem. Clementinar.* Sarn. in *proem. regular. Cancell.* q. 3. n. 13. &c. Sic regula Cancell. qua non publicantur nisi in Curia, ligant omnes. Paris. n. 11. citans Pavin. in *pralud. Extravag.* Felin. in c. 2. de *rescrip.* Barbat. *conf.* 57. col. 2. l. 1. & alios plures. Et certe nec Bulla cœna, nec alia plurimae Constitutiones non nisi Romae promulgatae obligarent: quia nec ipse liber *Decretalium*, & *Clementinarum*, quod dicere absurdum foret, Paris. nu. 16. & 17. Huc facit, quod citatus à Paris. nu. 13. D. Tho. 2. 2. q. 90. a. 4. tradit: nimirum subditos absentes à legis promulgatione obligari ad illam eâ ratione, quod illa devenit, vel devenire potest in eorum notitiam, nullâ factâ mentione de publicatione factâ in provincia, vel ejus capite. Jam verò dicta constitutio Gregorii paulò post publicationem impressa & posita in volumine Bullarum seu Bullario, ex hoc dicitur Extravagans satis nota, Paris. n. 15. Et hinc sententiam latam contra hanc Extravagantem esse nullam, tanquam latam contra legem scriptam, dicit Pavin. *proem. Extravag.* apud Paris. nu. 19. Adde, quod dicta constitutio contineat decretum irritans, quod etiam ignorantes ligare, communiter receptum est, juxta Butrio. Imol. Abb. Felin. Decium &c. in c. 2. de *constit.* Paris. n. 14. Nec obstat *Athen.* ut novâ constituitur, quia loquitur de constitutione Casarea, quae in hoc sensu differt à constitutione Pontificia, juxta Sarn. in *proem. reg. Cancell.* q. 2. n. 13. & alios apud Paris. n. 22. Imperatore, ut Imol. in *proem. Clementinar.* habente pedes plumbeos, Papa habente pedes plumbeos, & existente immobili. Paris. loc. cit. vel etiam dici potest cum Sarn. procedere dictam Authenticam de nova constitutione, qua non potuit illico per famam innovasse, vel, ut Paris. n. 23. locum illam non habere in praesente casu ob decretum irritans inclusum in dicta constitutione Gregorii ligans etiam ignorantem, Vel denique cum Nav. *conf.* 1. n. 20. de *constit.* apud Paris. n. 24. procedere dictam *Athen.* quantum est attentio jure scripto, non autem attentio consuetudine & stylo Curiae, vi cujus obligat hæc constitutio, etiam ubi non est publicata. Neque etiam dici potest, quod ejus publicatio non sit usu recepta, ac proinde de ea judicari, quod de aliis legibus usu non receptis, quae non ligant; cum plurimae, & infinitae passim causae terminatae fuerint, & terminentur per dictam constitutionem, plurimaeque exinde resignationes annullatae, impetrationesque factae, & novae provisiones expeditae. Paris. n. 25. & 26.

Quaestio 760. Quisnam finis hujus Regulae, vel potius Constitutionis Gregoriana de publicandis: seu ob quam causam introducta hæc resignationum publicatio?

1. Respondeo primò in genere: statuta hæc publicatio ad obvianum fraudibus & malis, quae oriuntur ex clandestinis resignationibus, prout expressè dicitur dictis constitutionibus Pii V. & Gregorii XIII. Paris. l. 11. q. 1. nu. 1. Rebuffi, in *pr. ad hanc reg.* Chock, *ibid.* n. 3.

2. Respondeo secundò in specie; has fraudes & mala evitanda per dictam publicationem ad quatuor reduci capita à Castrop. *tr.* 13. de *benef.* d. P. Leuren, *Feri Benef.* Tom. III.

6. p. 2. §. 6. nu. 2. nempe ne simulata ac ficta fiant resignationes, ne resignantes ad resignata beneficia redeant, ne Ordinarii collatores priventur jure conferendi, ne Parochiani ignorent Pastores suos, à quibus Sacramenta recipiant, & quibus decimas solvant.

3. Quae eadem ferè paulò explicatiùs quinque capitibus comprehendit Paris. cit. q. 1. à nu. 5. Ac primò quidem, ut Paris. cit. n. 5. ut tollantur simulatae resignationes, & ne resignantes post admittam resignationem in beneficiis sic resignatis remaneant, seu se irrudant, percipiendo fructus, aliisque faciendo, ut veri eorum Rectores, in grave periculum animarum, tam propriarum, utpote qui per resignationem amiserunt jus omne habitum in resignato beneficio, adeoque obligati ad restituendos fructus postmodum perceptos; quam Resignatarium, utpote qui juxta Hieron. Paul. in *praxi Cancell.* apud Paris. n. 9. graviter peccant, permittendo resignantem uti beneficio, ut rectorem illius. Secundò, ut Paris. à n. 10. ne Resignantes manentes in beneficiis, & dignitatibus, quibus annexa administratio spiritualium, puta collatio Sacramentorum, beneficiorum, indulgentiarum, dispensationum &c. ea exercent in magnum fidelium præjudicium; dum intrusus sine titulo ea administrare nequit, & error communis in hoc casu deficientis tituli non juvet recipientes, juxta Sarn. ad *hanc. reg.* q. 3. Abb. in c. si verò. de *sent. excom. in fine.* Card. Paris. *conf.* 136. col. 2. vol. 4. & alii apud Paris. à n. 14. pluribus id exemplificantem in excommunicato. Consideravitque hanc ipsam rationem expressè Pius V. in sua constit. Tertio, ut Paris. à nu. 22. ne Parochiani, aliique cum talibus resignantibus, permittantibus in possessione beneficiorum resignatorum, tanquam cum veris eorum Rectoribus contrahant, & ex hoc decipiantur, & ne iis solvant decimas, aliisque debita, & postmodum cogantur ea denuoolvere veris Praelatis, & repetere ab intrusis, quibus ea solverunt. Quam quoque rationem expressit Pius V. Quarto, ut Paris. à n. 24. ne Ordinarii deludantur, dum nempe decedentibus talibus resignantibus remanentibus in possessione beneficiorum resignatorum, hi Ordinarii collatores, existimantes ea beneficia vacare per obitum possessorum, ea conferant, atque ita detecta eorundem resignatione jam pridem facta eluderentur tam ipsi, quam ab iis provisus, præbeaturque inter hos provisus, & resignatarios longa litigandi materia. Vel etiam dum mortuo in hoc casu resignatario, verè vacaret beneficium, & tamen conferri nequiret, collatore existimante beneficium adhuc esse plenum, seu possessorem esse verum illius Dominum & titolarem, ex quo daretur longa vacatio Ecclesiarum, magno opere prohibita à canonibus, *c. ne pro defectu. de elect.* Quin & deluderentur expectantes perperam, existimantes moriente resignatario beneficium illud non vacare: vel econtra moriente resignante, darentur illius, illud vacare. Quintò, ut Paris. à n. 31. ne invehatur successio quasi hæreditaria in beneficia, dum nimirum resignans occultè remanens in beneficio resignato, vult vivens potiri beneficio, cum interim per resignationem voluerit sibi providere de successore. Cujus quoque rationis, uti & præcedentis expressè meminit Pius V. in sua constit.

Questio 761. Num edictum illud de publicandis sit odiosum & penale, an favorabile?

Respondeo cum Parisio *cit. q. 1. n. 38. & q. 3. n. 48.* videri potius favorabile, cum emanarit unice ad obviandum fraudibus. Dicit Parisius hanc opinionem esse communem, & Rotæ, & sic ab ea resolutum in *Sabinens. benef. 1586.*

Questio 762. Quorum beneficiorum resignatorum fieri debeat publicatio, sive qua beneficia comprehendantur dictâ constitutione Gregorii XIII.

Respondeo: Comprehendi beneficia omnia, cujuscunque sint qualitatis, uti id constat ex signo illo univèrsali quodcumque, quo uritur dicta Constitut. præterquam quod omnes ac singulas beneficiorum species exprimat his verbis: *de quibuscunque Ecclesiis, Monasteriis, Prioratibus tam virorum quam mulierum, dignitatibus, officiis, & beneficiis Ecclesiasticis secularibus, & quorumvis Ordinum, etiam militarium regularibus, etiam electivis ac manualibus, & etiam de jure patronatus laicorum illustrium, & aliis quomodocunque existentibus, sive in petitorio & possessorio litigiosis & c.* Neque hoc mirum, ut inquit Paris. *l. ii. q. 3. num. 2.* cum eadem ratio fraudis veniat in quocunque beneficio; unde idem jus statuendum pro singulis. Porro quæ objici posse videntur, cur locum habere non possit publicatio in beneficiis regularibus, diluta vide apud Paris. *cit. q. 3. à n. 91.* Item quæ objici possunt contra beneficia juris patronatus, diluta vide apud eundem à *n. 19.* Adhuc tamen circa aliqua, quæ in specie omiſsa videntur in Constitutione Gregorii, fit

Questio 763. An ergo etiam comprehendantur beneficia Consistorialia?

Respondeo comprehendi adhuc Consistorialia minora, ut sunt Abbatia aliqua, & Prioratus, hinc similia, quæ etsi Consistorialia sint, solent tamen provideri extra Consistorium. Et de his procedit Constitutio Pii V. dum ait: *& præmissa omnia & singula, etiâ in quibuslibet beneficiis Consistorialibus & c.* uti id ipsum colligitur ex Constitut. Gregorii, *& ceterum ubi: & de quibus in Consistorio nostro disponi consuevit, seu debet, quâ posthac ex quacunque causa, & per nos, & per dictos Successores, extra tamen dictum Consistorium, admittentur & c.* Paris. *cit. q. 3. n. 26.* Chock. *ad hanc reg. n. 17.* Castrop. *loc. cit. n. 4.* Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 5. Pirh. *ad rit. de renunc. nu. 104.* Contrarium est, sive non comprehenduntur Consistorialia majora, ut sunt Episcopatus, Archiepiscopatus & c. quæ in Consistorio providentur, AA. iidem *ll. cit.* Paris. *nu. 25.* citans Rebuff. *in præ. reg. de public. gl. 1. in fine.* ac dicens, ita communiter de stylo tota die praticari. Quin & non comprehenduntur dicta alia illa minora Consistorialia, dum in Consistorio providentur. Paris. *loc. cit. nu. 27.* Castrop. *loc. cit.* Ratio communis est; quia in his cessat ratio fraudis, & dum dicta beneficia renunciantur in Consistorio, & sic resignatio, & provisio fiat in præsentia Principis, satis dicitur facta publicatio. Paris. *n. 25. juncto. n. 28.*

Questio 764. An comprehendantur Reservata, vel etiam ea, qua jure devolutio conferuntur?

Respondeo ad primum affirmative, cum in iis eadem, quæ in aliis, fraus considerari possit. Paris. *cit. q. 3. n. 4.* Chok. *loc. cit.* Azor *loc. cit. q. 5.* Respondeo ad secundum quoque affirmative; eod quod devolvantur beneficia cum omni onere, & qualitate. Chok. *loc. cit.* citans Seraphin. *decis. 1363. num. 2. & 4. in Parochial. Mediolanens. de anno 1600. 19. Maii.*

Questio 765. An Comprehendantur etiam beneficia Commendata?

Respondeo affirmative. Chok. *loc. cit.* Pirh. *loc. cit. n. 106.* Azor *loc. cit. q. 7. §. quares.* Castrop. *loc. cit. n. 3.* Paris. *q. 5. n. 32.* juxta quod exprimitur in Constitut. Gregorii: etiam ex causa permutationis, & Commendarum. Quod ipsum fuisse necessarium exprimi, eod quod, licet id semper tentum à Rota, Cancellaria tamen tenuerit contrarium, ait Paris. Ratio autem est, quia & in Commendis viget eadem ratio fraudis, cum Commenda nostri temporis seu perpetua æquiparentur titulis, adeo, ut sicut Titulares, ita & Comendatarii faciant fructus suos, locare possint possessiones sicut Intratarii, possint præferre & conferre, dum jus illud annexum est tali beneficio, & liberam habeant administrationem. Paris. *loc. cit. à num. 34.* Azor. *loc. cit.*

Questio 766. An necessaria publicatio in beneficiis unitis, sive qua post factam de iis resignationem ununtur aliis, aut pro alicui loco?

Respondet absolute Ventrigl. *to. 2. annot. 4. §. 2. n. 85.* non esse opus publicatione, dum sit resignatio beneficii, quod fuit unitum; sic quoque resolvisse Rotam in *Mediolan. Parochial. 26. Octob. 1598.* Quod non requiratur publicatio, quando beneficium resignatum unitur, etiam nulliter, & invalidè, testatur Garc. *p. 11. c. 3. n. 284.* quam eandem decisionem pro se citat Ventrigl. sic etiam in *Mediolanens. benef. 13. Jan. 1597.* dictum fuisse, in casu, quo Ordinarius resignatum in manibus suis beneficium non providit, sed univit, non intrare Constitutionem de publicandis, quæ locum non habeat in unionibus, ut Rota aliàs *d. i. f. 133. p. 2. Divers. Verum tamen tradit Garc. loc. cit. n. 285. juncto. n. 183.* veriorum esse decisionem ejusdem Rotæ in eadem *Mediolan. Paroch.* quâ Domini à resolutis aliàs *26. Octob. 1598.* postmodum de *26. Martii 1599.* resolverunt necessariam esse publicationem, & intrare Constitutionem Gregorii, dum unio est invalida; eod quod ratione unionis annullata non datur nova vacatio, sed remaneat antiqua, nimirum ex causa resignationis, adeoque ut vacans per resignationem impetretur. Quinimo etiam in unione valida beneficii resignati requiritur adhuc publicationem, & habere locum Constitut. Gregorii, existimat Garc. *loc. cit. n. 286.* ut patere ait ex illis dictæ Constitut. verbis: *& quæcumque alia dispositiones, sive temporales sive perpetua & c.* cum, ut ait, verba illa *dispositiones perpetua,* intelligantur de unionibus; citatam verò paulò ante decisionem Rotæ *133.* loqui ait Garc. in terminis Constitutionis Pii V. quæ non procedit in unionibus, cum de iis non loquatur.

Quaestio 767. *An locum habeat publicatio, & dicta Constitutio Gregorii in Coadiutoria, impetrata cum futura successione de consensu Coadiutori?*

Respondeo primò: Non habere locum in impetratione talis Coadiutoriae. Garc. p. 11. c. 3. n. 275. Caltrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 6. n. 9. Gonz. gl. 5. §. 9. n. 72. Ventrigl. loc. cit. n. 83. citans Mandol. de signat. grat. tit. de coadjut. v. si Papa. Novar. sum. Bullar. v. beneficium resign. public. n. 18. Leiva. in Exam. Episc. l. 2. §. 58. n. 6. qui licet dicat, securitatis esse, eam impetrationem publicare, ait tamen Ventriglia, praxin parum curare de hac securitate. Ratio responsonis est, quod, licet dicta impetratio videatur habere speciem quandam resignationis, eò quod egeat Coadiuti, & Coadiutoris consensu, non sit tamen verè resignatio; cum per eam non dimittatur à Coadiutore beneficium, & sic non possint ei convenire verba, aut etiam rationes dictae Constitutionis, non enim tenetur Coadiutor possessionem beneficii capere infra tempus in dicta Constitutione praescriptum. Garc. Caltrop. ll. cit.

2. Respondeo secundò: An verò publicatio locum habeat in dimissione, seu cessione Coadiutoriae, id pendere videtur ex resolutione sequentis quaest.

Quaestio 768. *An quoque resignatio seu cessio iuris, quod quis habet super beneficio, sit publicanda?*

Respondeo: Quidquid fuerit de hoc olim, seu inspecto tempore Regularum Cancellariae de publicandis, quo fuisse eam publicationem necessariam, tenet Rebuff. in dictam reg. gl. 3. nu. 11. negat e contra Saru. ad eandem reg. q. 20. apud Paris. cit. q. 5. n. 51. quidquid, inquam, sit de hoc, hodie dum ea publicatio est omnino necessaria ob verba clara Constitut. Gregorii: *quacunquē dictorum beneficiorum resignationes, nec non licet & iurium quorumcumque cessiones*: Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 7. in fine. Chok. ad hanc reg. nu. 37. Paris. loc. cit. nu. 55. qui etiam num. 56. id probat à pari: quod sicut in reali donatione excedente summam 500. ducatorum, requiritur insinuatio, quae se habeat ad instar publicationis, ita quoque requiratur insinuatio in renunciatione iuris quaesiti, ut Barbar. cons. 21. n. 16. & 17. l. i. unde Decisionem Rotae in Pampelon. 5. Nov. 1584. quae resolutum, non requirit publicationem in cessione iuris super beneficio, procedere, ait Paris. loc. cit. n. 59. ubi cessio facta ad favorem possessoris beneficii, vel ubi constat de validitate tituli antiqui aliter, quam per cessionem, prout declaratum dicit in Tudenf. Paroch. 10. Jan. 1587. Et prout absolute quoque idem (nempe in simplici cessione facta ad favorem ejus) qui existerat in possessione beneficii, non esse necessariam publicationem, uti nec expeditionem litterarum, sine quibus publicatio fieri nequit, tradit Ventrigl. loc. cit. n. 83. Porro, tamen id certum sit de cessione iuris, quod quis habet in beneficio, v. g. dum quis resignat beneficium obtentis nondum Bullis, & sic possessione non habità, ut Chok. loc. cit. Videntur tamen etiam hac procedere de iuribus, quae habet ad beneficium, cum Constitutio dicat: *quorumcumque iurium, & AA. loquantur simpliciter de iure quaesito super beneficio (quale est etiam jus ad beneficium, quaesitum,*

v. g. per praesentationem, electionem, vel etiam per Coadiutoriam cum futura successione) & hoc velle videtur Paris. loc. cit. num. 58. ubi ait: & hęc sententia procedit, non solum quando facta fuit resignatio de beneficio, sed etiam de iure quaesito: distinguit enim jus quaesitum à beneficio, qualiter distingui non videtur jus in beneficio ab ipso titulo beneficii.

Quaestio 769. *An comprehendantur quoque Hospitalia?*

Respondeo primò: Hospitalia, quae dantur in titulum, absque dubio comprehenduntur, cum veniant nomine beneficiorum. Paris. l. 11. q. 3. num. 43. & 44. sic decitum testans in Aquilanens. Prioratus. 1581. 14. Apr.

2. Respondeo secundò: Hospitalia quoque concedi solita in administrationem & regimen laicis (qui hospitalarii tutoribus, & curatoribus aequiparantur. Paris. n. 40. ex Gemin. cons. 89. n. 5. Socin. senior. cons. 181. n. 1. l. 2.) etsi appellatione beneficiorum non veniant. Paris. nu. 45. citans Clem. quia contingit. de religiof. domib. §. ut autem. Felin. in c. de quarta, de praescrip. m. 142. Gig. de pensiq. 28. nu. 33. & c. neque appellatione officiorum. Paris. n. 46. citans Vitalin. in Clem. dispendiosam n. 30. & 31. de judic. Cardin. ibid. n. 11. Secundum probabiliorem & veriore[m] comprehenduntur, etsi non exprimantur in dicta Constitutione Gregorii. Paris. num. 47. testans, sic decidisse Rotam in Regiens. Hospital. 13. Nov. 1587. & 3. Jun. 1588. Ventrigl. 10. 2. annot. 4. §. 2. n. 74. citans Novar. Sum. Bullar. tit. de benef. resign. public. n. 9. Lott. l. 3. q. 21. num. 28. Rationem dat Paris. n. 48. & 49. quod dicta Constitutio sit favorabilis, & in materia favorabili nomine beneficiorum veniant etiam hospitalia talia, pro quo citat Felin. in c. de quarta, de praescrip. nu. 15. & 16. Selv. de benef. p. 1. q. 3. n. 9. Lamb. de iurep. p. 1. l. 2. q. 11. n. 4. Mandos. in reg. de benef. vac. per promot. q. 5. nu. 2. Item in his quoque hospitalibus militant eadem rationes dictarum Constitutionum, requirentium hanc publicationem; nempe ut Ordinarius certus sit, à quo petere debeat rationem administrationis juxta Decretum Trid. sess. 22. c. 9. & quem debeat visitare juxta Decretum ejusdem Concilii, sess. 22. c. 8. An dispensentur fructus pauperibus & c. & ut Coloni sciant, quis Rector hospitalis, ad hoc, ut possint ei solvere pensiones. Paris. 2. n. 53. Atque ita cum eadem sit ratio, in his Hospitalibus, ac in beneficiis, & officis, dicitur hic casus hospitalium comprehendendi in verbis, & sic non extensione. Paris. n. 56. Et dum ratio posita in lege comprehendit plures casus, & de uno tantum ibi fiat mentio expressa, id factum videtur exemplariter; & sic non restrictivè. Paris. n. 57. citans Tirag. in l. si unquam. v. liberis. n. 37. Olor. cons. 185. in fine. Adeoque pariformiter disponit quod ad alios casus non expressos, quibus pariter militat. Paris. num. 58. citans Bald. Cravet. & c.

Quaestio 770. *Quinam teneantur beneficia resignata publicare?*

Respondeo: Teneri omnes in universum Resignatarios, seu qui beneficia ex resignatione obtinuerunt. Sic enim probant verba omnino generalia, & praeignantia dictarum Constitutionum Pii V. & Gregorii XIII. Paris. l. 11. q. 4. n. 1. Azor. loc. cit. q. 6. Caltrop. loc. cit. n. 5. Sic itaque facien-

do in specie mentionem de quibusdam personis, de quibus forte suboriri poterat dubium ob singularia eorum privilegia, tenebatur ad publicationem resignationum in sui favorem factarum. Primò Officiales Curia, puta, Auditores Rotæ, Referendarii, Scriptores Apostolici, Abbreviatores, Milites, alique familiares & commensales Papæ. Paris. n. 2. 3. 4. exprimente hoc ipsum Gregorio his verbis: *nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, ceterisque*. Secundò Ecclesia Romana Cardinalibus juxta expressa Constituit. Gregoriana verba: *& quibuscunque, etiam S. R. E. Cardinalibus ac piis locis, quocunque privilegio suffultis, nec non indultis, privilegiis ac gratiis Apostolicis, etiam predictis Cardinalibus &c.* Azor loc. cit. Paris. à n. 5. Tertiò exempti, propter jam recitatam generalitatem verborum. Azor loc. cit. Paris. n. 13. & certè, si comprehenduntur Cardinales maximè exempti, & infinita habentes privilegia, multò magis alii exempti inferiores. Paris. cit. n. 13. Et si Papa generaliter aliquid statuendo ligat omnes subditos suos. c. 1. de constit. ligabit quoque qualitercunque exemptos dicta constitutio. Gregorii; cum Papa sit proximus & unicus Exemptorum Superior. c. nulla. dist. 93. & vel hinc exempti magis illi subjiciantur; cum alium Superiorem non habeant. Sarn. de infirm. resign. q. 4. Paris. à n. 14. Quartò Minores, cum quibus dispensatum est per Papam, ut obtinere possint in ea ætate beneficia, tenentur publicare resignata sibi beneficia. Paris. l. 11. q. 4. n. 33. Idque propter verba constituit. Gregoriana omnino generalia. vide de hoc plura infra, ubi, qualiter currat his tempus ad publicandum.

Questio 771. An ergo etiam secundus Resignatarius, v. g. dum Titius resignavit beneficium suum in Cajum, & Cajus iterum in Sempronium, Sempronius teneatur publicare resignationem sibi factam?

Respondeo affirmativè. Idque hodie dum (quid quid fuerit aliàs, dum, si primus Resignatarius publicavit, non tenebatur secundus, cui intra tempus ad publicandum datum fuerat à primò resignatum beneficium, ut Paris. cit. q. 4. n. 19.) sive primus Resignatarius publicaverit, sive nondum nimirum is, ut poterat, resignavit (secus tamen videtur, ubi Resignatarius vel alius, qui ad publicandum tenebatur, decessit, ita ut tunc successor non teneatur ad publicandum; quia tunc non obtinuit tanquam vacans per resignationem, sed tanquam vacans per mortem. Ventrigl. to. 2. annot. 4. §. 2. nu. 83. citans Novar. Sum. Bullar. p. 1. tit. de benef. resign. public. nu. 19. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 193.) in tempore dato ad publicandum, propter expressa verba constituit. Gregor. quæ sic habent: *pluresque, & quotquot in alium, vel alios cessiones, ac etiam in ipsammet primum resignantem vel cedentem retrocessiones, termino predicto nondum elapso intercesserint, ita ut unicus duntaxat terminas omnibus his successivis cessionibus, ac retrocessionibus decurrat, ut, qui posterius gratiam habuerit, publicationem hujusmodi facere, ceteraque omnia hic præscripta intra eundem terminum prestare teneatur &c.* Azor cit. c. 24. q. 6. Paris. loc. cit. num. 20. Unde jam patet, unum eundemque terminum, v. g. 6. mensium datum ad publicandum currere pluribus, quibus intra eundem idem beneficium resignatur, quod tamen intelli-

gendum videtur, si priores ex his Resignatariis non publicaverint) & nequam singulis illis Resignatariis concedi novum integrum terminum; idque ne aliàs fraus fieret legi, si singulis Resignatariis assignarentur singuli sex menses Paris. n. 20. & 21.

Questio 772. An impetrantes beneficia vacantia ob non factam eorum intra tempus præscriptum resignationem publicationem, teneantur promulgare factam sibi gratiam?

Respondeo: Tenentur illos non secus, ac si per resignationem beneficium illud obtinissent. Azor loc. cit. Paris. cit. q. 4. n. 25. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 6. n. 7. Garc. p. 11. c. 3. n. 278. Ventrigl. loc. cit. n. 82. citans Lott. l. 3. q. 21. n. 22. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 192. &c. Sic statuente Gregorio hæc expressis: *Et quicunque sic impetrans, aut gratiam, etiam motu simili habens, præsumit cuiuscunque casui tempus prædictum à Data concessionis gratie sibi factæ hujusmodi, ac omnia, quæ cadens à jure prædicto debebat, prestare teneatur &c.* Rationem etiam addit Paris. quòd, cum iste per impetrationem factam succedat, & subrogetur in locum istius Resignatarii, & subrogatus sapiat naturam illius, in cuius locum subrogatur, debeat publicare. Et licet, ut Castrop. talia beneficia non videantur obtineri ex resignatione, sed ex vacatione nova, orta ob non factam publicationem, quia tamen resignatio principium dedit, opus adhuc sit publicatione. Jam verò, ut dicitur in eadem constituit. Gregor.; si pluribus gratiam hujusmodi fieri contigerit (hoc est, si plures idem beneficium impetrarint ob non publicationem) is omnibus præferatur, seu præ omnibus obtineat, qui primus publicationem suæ impetrationis fecerit, & possessionem adeptus fuerit, aut petierit, omniàque requisita adimpleverit, quamvis in Data sit postremus, & possessio ab alio in publicando negligentiore prius apprehensa fuerit, vel perita.

Questio 773. Quæ cessiones seu resignationes sint publicandæ?

Respondeo: Cum quæstio hæc admodum generalis sit, nec fortassis uno eodemque responso expediri possit, meliùs eam resolvendam per quæstiones & responsa facta in particulari pro diversitate plurium casuum occurrentium. Unde sit

Questio 774. An resignationes beneficiorum factæ extra Curiam coram locorum Ordinariis publicari debeant?

Respondet affirmativè Azor. loc. cit. q. 5. Castrop. loc. cit. n. 6. Lott. l. 3. q. 21. nu. 9. Paris. l. 11. q. 5. n. 1. Ventrigl. loc. cit. n. 64. & 80. Garc. p. 11. c. 3. n. 282. qui etiam num. 283. subjungit, id procedere, quando Ordinarius de beneficio resignato non providit, de quo quæst. seq. Neque hic nomine Ordinariorum veniunt soli Episcopi, sed & alii inferiores, ad quos spectat beneficia conferre; uti & Superiores, nempe Archiepiscopi, Patriarchæ, Legati de latere, Delegati, Cardinales, non solum jure ordinario beneficiorum resignationes admittentes, sed & ratione indulgentiarum ac facultatum à Sede Apostolica concessarum. Et sic is, cui beneficium coram illis resignatum confertur, intra tempus præscriptum, nempe

nepe intra tres menses, computandos, non à die admiffæ resignationis, sed à die factæ sibi provisionis, eam publicare, & possessionem capere, modo & formâ in dicta Constitut. Gregor. ei præscriptis; uti hæc omnia jam dicta in eadem Constitut. expressit Gregorius.

Quæstio 775. An ergo etiam, dum Ordinarius admittit resignationem, & Papa contulit, quia nimirum ad ipsum spectabat collatio talis beneficii, utpote alias reservati, vel quia Ordinarius non contulit debito tempore, vel quia contulit male, v.g. contra formam Bullæ Piæ, provifus teneatur publicare?

Respondeo: Tametsi videri posset, dictam Constitut. Gregor. de hoc casu nihil disposuisse, utpote quæ restricta videtur ad provisionem Ordinarii, dum extra Curiam resignantur beneficia, probabilius esse, teneri etiam talem publicare; eò quòd dicta Constitutio sit admodum generalis, & in præfente casu omnes illius rationes concurrant; præsertim illa fraudis, ob quam Constitutio favorabilis censetur, & amplianda, Paris. cit. q. 5. n. 10. qui etiam à n. 11. illud confirmat ex eo, quòd, dum Ordinarius recipiens resignationem, beneficium resignatum male contulit contra Constitutionem Pii V. v.g. consanguineo suo vel resignantis, per illam malam provisionem non inducatur nova vacatio, uti nec in devolutis; sed remaneat antiqua, & consequenter, cum vel sic provisio Papæ fiat ex causa resignationis, sit publicanda. Item n. 15. ex eo, quòd, cum dicta Constitutio Gregorii XIII. mandet, publicari etiam resignationes factas coram Notario & testibus, à quibus, ut constat, non possunt fieri provisiones; multò magis ob identitatem, vel potius majoritatem rationis velit publicari resignationes factas coram Ordinariis, dum hi beneficia resignata conferre nequeunt, quia devoluta vel affecta Papæ.

Quæstio 776. An resignatio facta ex causa permutationis sit publicanda?

Respondeo affirmativè: Cum, quidquid fuerit de hoc autè dictas Pii V. & Gregorii XIII. Constitutiones, modò id constat ex iisdem Constitutionibus id mandantibus hæc expressis: & quacunque resignationes, etiam ex permutationis causa: Paris. cit. q. 5. à n. 16. Chok. de permut. p. 3. c. 15. n. 3. Garc. p. 11. c. 3. n. 273. Azor cit. c. 24. q. 7. Rebuff. in pr. ad reg. de publicandis. gl. 3. militat siquidem eadem ratio fraudis in permutatione, quæ duplicem complectitur resignationem, & in qua datur vera vacatio. Paris. n. 20. & 21. qui etiam n. 23. expressè ait, id procedere, si permutatio facta causâ utilitatis, vel necessitatis Ecclesiæ. Sic itaque uterque permutantium permutationem publicare tenetur; & si unus tantum publicet, alter non, permutatio irrita non est, sed is, qui non publicavit, beneficium amittit, seu facta ei collatio annullatur, altero, qui publicavit, retinente beneficium sibi de novo vi permutationis collatum. Paris. à n. 25. & ex eo Azor, Chok. II. cit. Contrarium tamen tenet Ventrigl. To. 2. annot. 4. §. 2. n. 84. nimirum publicationem non esse necessariò faciendam ab utroque permutante, citat pro hoc

Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 193. Navar. in Sum. Bullar. tit. de benef. resign. public. n. 28.

Quæstio 777. An publicari quoque debeat resignatio facta cum reservatione omnium fructuum, denominationis, tituli, administrationis, servitii, & stalli &c.

Respondeo affirmativè: Sic enim exprimitur tam in Constitut. Pii V. quam Gregorii. Unde quoad hæc facienda non est distinctio, an beneficia resignata requirant residendum, nec ne, an simplicia, an curata. Paris. cit. q. 5. n. 31. dicens, secundum hanc opinionem hodie tenendum tam in judicando, quam consulendo. Proceditque hæc responsio, sive fructus reservati percipiendi sint nomine & auctoritate Resignatarii, sive auctoritate propriâ resignantis, ut expressè in Constitut. Pii V. Paris. cit. n. 31. & ex eo Azor cit. q. 7.

Quæstio 778. An publicanda resignatio beneficii facta cum reservatione pensionis, regressus, accessus?

Respondeo affirmativè: Paris. cit. q. 5. n. 46. dicens, esse communem omnium, & probari apertè in dictis Constitutionibus. eò quòd vigeat eadem ratio fraudis in tali resignatione conditionata.

Quæstio 779. An, dum resignatio facta simpliciter, & in nullius favorem in manibus Papæ, & is beneficium resignatum contulit alteri, is, cui collatum, teneatur provisionem publicare?

Respondeo affirmativè; eò quòd hic casus clarissimè comprehendatur in Constitutione Gregor. dum ea universim decernit, ut beneficia per resignationem obtenta, seu ut occasione resignationis vacantia obtenta promulgentur. Et licet cesset in eo casu unum caput fraudis, vigeat tamen aliud. Paris. cit. q. 5. n. 48. & 49. dicens, secundum hanc responsonem resolvit Rotam in Sabinenf. benef. 5. Martii, 1586. Azor cit. q. 7. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 6. n. 6. Contrarium tenentibus Garc. p. 11. c. 3. n. 336. Ventrigl. loc. cit. n. 83. restante sic resolutum à Rota decis. 296. n. 4. p. 2. Recent. & in Feltrenf. Paroch. 9. Nov. 1600. Item Lotterio l. 3. q. 21. n. 7. eò quòd, ut ait, hæc videatur potius dimissio aliqua, quam resignatio: idque, sive fuerit facta coactè in vim Decreti, sive spontaneè; item quia tunc cesset ratio, seu suspicio fraudis. Sic quoque eum, cui Papa contulit beneficium simpliciter resignatum coram Ordinario, negligente illud conferre intra tempus sibi à Jure concessum, teneri, provisionem illam sibi factam publicare, tradit Paris. n. 50. citatâ eadem Decisione Rota, & cum ipso Azor loc. cit. & consentit Garc. loc. cit. n. 337.

Quæstio 780. An ergo etiam locum habeat dicta Constitutio Gregor. de publicandis in beneficiis vacantibus per adeptionem aliorum cum iis incompatibilium, ita ut facienda sit publicatio de impetratione talis beneficii liberè dimissi ob affectationem alterius?

Respond. negativam absolute tenent Ventrigl. loc. cit. Garc. loc. cit. n. 334. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15.

l. 3. c. 15. n. 193. quæ sententia vera videtur, ubi non intercessit resignatio, sed solum simplex dimissio, seu derelictio istius beneficii.

Questio 781. An publicanda resignatio facta in Curia in favorem N. dum hic Resignatarius obtinuit gratiam in forma dignum?

Respondeo: Etsi videri posset non faciendam in hoc casu publicationem; ed quod in hoc casu examen faciendum per Ordinarium centeri possit esse loco publicationis; quia ex tali actu examinis satis constat, talem esse verum Rectorem beneficii, ut Card. Paris. *conf. 39. col. ult. vol. 4.* verumtamen & in hoc casu faciendam adhuc esse publicationem propter generalitatem verborum, quibus utitur Gregorius, tanquam verius tenet Paris. *cit. q. 5. nu. 47.* citans pro hoc decif. Rotæ in Calaguritan. 10. April. 158. & cum illo Azor *loc. cit.*

Questio 782. An obtinentes beneficia ex resignatione adhuc teneantur publicare, etsi resignatio sit nulla?

Respondeo affirmativè. Castrop. *loc. cit. n. 7.* Garc. *loc. cit. n. 176.* Ventrigl. *loc. cit. n. 81.* (qui etiam illud extendit ad permutationes invalidas & nullas) juxta quod dicitur in Constitut. Gregor. *Beneficia ab ipsa statim prima resignatione, seu cessione, etiamsi illa aliàs nulla, aut invalida essent, vacavisse censeantur, &c.* intelligendumque hoc ipsum non solum de nullitate contingente ob non factam publicationem resignationis; cum, ut constat ex præmissis verbis, Constitutio dicta loquatur de gratiis, quæ statim à prima resignatione nullæ sunt; nullitas autem orta ob omissionem publicationem longè post primò factam resignationem subsequatur, nempe tempore ad publicandum dato elapso; sed de nullitate orta ex occulta aliqua Resignatarii inhabilitate, ita ut dum resignans putavit, illum capacem esse, qui revera capax non erat, & is etiam (sive inciusus suæ inhabilitatis, sive conscius, dum nempe ea inhabilitas est talis, quæ tolli potest, Resignatario retinente beneficium illud sibi resignatum) illud acceptavit, tenetur Resignatarius publicare resignationem, sive provisionem ex causa resignationis sibi factam publicare, etsi ea invalida fuerit. Castrop. *loc. cit.* Dum autem ex incapacitate ipsius resignantis, ed quod hic incapax sit resignare, oritur hæc nullitas resignationis, se non videre, ait Castrop. quæ ratione in eo casu Resignatarius obligatus sit publicare; quia istunc clarè intelligit, non esse resignationem, nec ullum sibi jus communicatum, sed se omninò obligatum dimittere illud beneficium. Hinc quoque tradit Garc. *loc. cit. nu. 277.* non intrare publicationis necessitatem, aut etiam vacationem ob omissionem publicationem, quando resignatio aliàs est invalida ex defectu consensûs; ed quod, licet tempus publicandi currat à Data gratiæ, id tamen intelligatur, modò sit præstitus & extensus consensus talis resignationis; cum sine eo non dicatur esse resignatio.

* *

Questio 783. An, quando aliunde notoria est resignatio, vel permutatio, nihilominus adhuc facienda sit publicatio?

Respondeo affirmativè. Paris. l. 11. q. 6. n. 85. dicens, sic expressè colligi ex Constitut. Gregorii, & styli vulgarem docere. Lott. l. 3. q. 21. n. 2. & 3. dicens, publicationem hanc non posse præteriri, seu ejus necessitatem nullatenus posse remitti ex eo, quod resignatio, vel permutatio sit toti populo notoria, sententiam esse certissimam. Ventrigl. *loc. cit. n. 78.* citantes Gratian. *discep. for. c. 596. n. 8. & 9.* contra C. Parisium *conf. 39. n. 54. l. 4.* Callador. &c. quos tamen loqui in terminis antiquæ regulæ Cancellariæ de publicandis, cujus longè alia erat verborum structura, quam Constitutionis Gregor. & ideo non malè loqui, asserunt Lott. & Ventrigl. Ratio repositionis est, quod dicta publicatio non solum sit inducta, & fieri debeat simpliciter pro forma, seu tanquam forma resignationis, uti etiam erat prius vi regulæ Cancellariæ de publicandis & Constitutionis Pii V. & cui proinde satisfactum videbatur per præexistentiam notitiæ de resignatione facta (seu quæ, ut Paris. n. 85. impleri poterat per hoc æquipollens; cum forma respiciens effectum aliquem possit per æquipollens adimpleri, juxta l. ult. §. ult. ff. de condit. & demonstr.) sed quia insuper ipsi publicationi adjecta est certa forma (quod non erat aliàs ante dictam Bullam Gregorii, vi regulæ Cancellariæ, vel Constitutionis Pii V.) quæ nec latum unguem potest præteriri citra vitium nullitatis, ut patet ex illis dictæ Constitut. verbis: *quod si quicumque prædictorum omnium omisissum fuerit, &c.* quod fit, ut dicta publicatio nec præteriri, nec per æquipollens impleri possit, quia jam, licet præexistentia notitiæ in populo possit videri causa iusta præmittendi tot solemnia; cum tamen illa sint de forma, non possit sustineri actus in notitia talis causæ; non enim id esset per æquipollens adimplere formam, sed recedere à forma prætextu præexistentis causæ, quod fieri nequit, argumento l. cum ij. §. si præter. ff. de transact. ita ferè Lotterius *loc. cit. n. 4. & 5.* & ex eo Ventrigl. *loc. cit.* quod ipsum quoque exprimit ipsa Constit. Gregor. apud Paris. *loc. cit. q. 6. n. 87.* hisce verbis: *Ceterum modus de forma hinc tradita semper, & ubique debet observari, nec alia, vel æquipollens ullo modo admitti in omnibus hujusmodi resignationibus, cessionibus, &c.*

Questio 784. An publicatio hæc facienda, etiamsi Papa, in cujus manibus facta resignatio, sit mortuus, intra tempus datum ad publicandum?

Respondeo affirmativè; quia renunciatio hujusmodi jam suum habuit effectum tunc, quando Papa vivebat, per cujus obitum tolli non potest, Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 4. Barbof. *juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 189.* Paris. l. 11. q. 2. n. 32. & 33. quod tamen ex Prospero de S. Augustin, limitat Barbof. ut intelligatur, nisi propter impedimentum Sedis vacantis, quia tunc jus non redditur, Bullas expedire non possit; etsi expressè dicant Azor & Paris. *ll. cit.* debere illum adhuc publicare Sede vacante, vel novo Pontifice creato infra ipsummet tempus ad publicandum præscriptum, utpote quod ei propter incidentem illam Pontificis mortem non extenditur.

Quaestio 785. Intra quantum tempus facienda publicatio?

Respondeo: Olim vi Regulæ Cancellaria, & Constitutionis Pii V. resignationis facta extra Curiam apud Ordinarios publicatio fieri debebat infra unum mensē; facta verò in Curia infra sex mensēs, ut nimirum Resignatarius sex temporis haberet, quo se recipere posset ad locum ab Urbe distantem, ubi facienda publicatio. Paris. l. 11. q. 2. n. 2. Azor loc. cit. q. 3. Hodie verò per Constitut. Gregor. de resignationibus factis in Curia, eorūque provisionibus cum literis Apostolicis desuper confectis facienda publicatio intra sex mensēs, si beneficium existat intra seu citra montes; si verò existat extra montes, facienda publicatio intra novem mensēs, de resignationibus verò factis extra Curiam apud Ordinarios, (quas, ut præcipitur in eadem Constitutione Gregor. debet Episcopus recipere, vel admittere, beneficium conferre intra unum mensē) facienda publicatio intra tres mensēs (quod tamen intellige juxta limitationem paulò post subjiciendam, dum nimirum Ordinarius quoque providit, seu contulit illud beneficium, secus si Papa) pro hac omnia clarè exprimuntur in dicta Constitut. Extenditurque hoc ipsum ad publicandas permutationes factas extra Curiam. Paris. cit. q. 2. n. 12. Et procedit idem, etiam si plures cessiones intra hoc tempus datum ad publicandum fuissent factæ, ita ut ultimus Resignatarius teneatur publicare intra tempus incipiens currere primo Resignatario. Azor loc. cit. q. 2. & ex eo Castrop. cit. §. 6. n. 10. juxta dicta superius; ubi, an secundus Resignatarius publicare teneatur, & expressa Constitutionis verba *videm* recitata. Quod si tamen beneficium resignatum coram Ordinario quis impetret à Papa, eò quòd Ordinarius non providit infra mensē; vel etiam, quia Resignatarius sibi collatum non publicavit intra dictos tres mensēs, conceduntur tali impetranti ad publicandum sex aut novem mensēs; quia, etsi beneficium resignatum coram Ordinario, obtentum tamen est à Papa. Castrop. loc. cit. Garc. p. 11. c. 3. n. 287.

Quaestio 786. Quo die incipiat currere illud tempus datum ad publicandum?

Respondeo primò: Tres illi mensēs concessi ad publicandum factam coram Ordinario resignationem, & ab eodem provisionem, computantur à die, quo ipse Ordinarius contulit beneficium; non verò à die admissæ resignationis, utpote quæ admissio fieri potest pluribus diebus intra eundem mensē ante collationem ejusdem beneficium. Azor loc. cit. q. 3. Castrop. cit. n. 10. Paris. cit. q. 2. n. 9. contra Rosiniac. de benef. c. 27. n. 7.

2. Respondeo secundò: Sex aut novem illi mensēs hodie computantur, non à die resignationis, seu porrectæ supplicæ. Castrop. loc. neque à die præstiti seu extensi consensūs. Ventrigl. To. 2. annot. 4. §. 2. n. 59. Paris. cit. q. 2. n. 17. sed à die provisionis Pontificiæ, seu concessionis gratiæ; hoc est, à die datæ, seu quo supplicatio signata à Papa, & à Datario recognita, etsi literæ non sint expeditæ. Castrop. Paris. Ventrigl. ll. cit. Tond. qq. benef. p. 1. c. 13. n. 15. juxta expressa verba Constit. Gregor. à data concessionis gratiæ, non à die præstiti super ea con-

sensūs numerandos, &c. Quod si plures reperiantur Data supplicationum, eò quòd prima postmodum fuerit recognita, & in meliorem formam mutata, mentes numerandi sunt à die primæ Data, Paris. n. 19. & ex eo Azor loc. cit. q. 4. juxta expressa verba Constit. Gregorii: *Esti postea concessio gratiæ hujusmodi ex quavis causa, diversisque Datis, ac quotiescunque, & quovis modo reformatæ, & valida reddita fuerit, mensēs computentur à die data concessionis gratiæ, &c.*

Quaestio 787. An tempus assignatum ad publicandum currat minori quatuordecim annis, dum is ignorat beneficium resignatum sibi collatum?

Respondeo affirmativè. Paris. l. 11. q. 4. n. 43. citans plures pro hoc Rota decisiones. Azor loc. cit. q. 6. §. postremò quæres. Ventrigl. loc. cit. n. 72. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 158. contra Navar. conf. 3. de renunc. tenentem in genere, quòd prædictum tempus non currat impedito: quas tamen sententias ita conciliat Ventrigl., ut illa Parisi procedat in foro fori, utpote in quibus terminis loquitur; illa verò Navarri in foro conscientiæ, prout ipse Parisius l. 11. q. 13. n. 111. affirmat hisce expressis: *Modificarem tamen hanc conclusionem, ut quoad forum conscientiæ procedat opinio Navarri, ut iste filius seu minor ex hoc excusetur, &c.* quod tamen ipsum Paris. intelligere videtur de eo, quòd non peccet transgrediendo (intellige materialiter) illam legem de publicando, non verò de eo, quòd non amittat beneficium. Rationem responsionis dat hanc n. 44. quòd in Constit. Gregor. adfit Decretum irritans, quod ligat etiam ignorantes, pro quo citat c. 1. de concess. præb. c. quondam. de præb. in 6. Gl. in c. tibi. de rescrip. §. quinto. Gemin. in c. si eo tempore. de elect. in 6. Barbat. Butrio. Cardin. &c. Proinde contrarius non sit Baldus, dum in l. annus. ff. de calum. tradit tempus inductum à statuto ad faciendam insinuationem donationis non currere ignorantibus; quia non loquitur de statuto habente Decretum irritans. Paris. n. 48. juncto n. 35. Uti nec obstat, quòd tempus statutum à lege non currat ignorantibus, v.g. tempus ad eundem hæreditatis, ut habet communis; fallit enim, ubi est appositum Decretum irritans. Paris. n. 49. juncto n. 38. Item n. 45. hanc dat rationem, quòd, dum agitur de favore animarum (quarum favore introductam publicationem dictum est supra) tempus currat etiam ignorantibus, juxta Gl. communiter receptam in c. statutum. de præb. in 6. v. numerandum. Probatur etiam idem à Paris. ab Azor loc. cit. quòd, sicut patre procurante beneficium parochiale filio, filius per ignorantiam hujus sibi factæ collationis (patre nimirum retinente literas collationis) non promotus intra annum, nihilominus incidit in poenam, & beneficium amittit; ita etiam, dum patre retinente penes se literas Pontificias, quibus beneficium resignatum providetur filio minori, hic exinde incius sibi factæ gratiæ resignationem & provisionem hanc intra tempus statutum non publicat, amittat nihilominus gratiam hanc, & beneficium vacet.

2. Sed & licet aliàs non obstante, quòd currat adversus minorem tempus, hic tamen, quoties tractatur de amissione juris, sit restituendus in integrum, ut fuse probat, & pluribus exemplificat

Paris.

Parif. cit. q. 4. à nu. 51. in présente tamen casu non esse restituendum, tenet Parif. à n. 61. & ex eo Azor loc. cit. Idque propterea, ut Parif. nu. 62. quia ob non factam publicationem amisit omne jus, quod habebat in beneficio resignato. Unde petendo restitutionem, tractat de lucro. Parif. nu. 63. citans Gigas. conf. 135. nu. 11. & 12. Et licet detur minori restitutio propter lucrum ab eo perperam & inconsultò amissum, juxta l. àit prator. s. ult. ff. de minoribus. & ibi Bartol. & Abb. in c. Constitutus. n. 5. & Cardin. n. 3. de restitut. in integ. &c. apud Parif. n. 64. id tamen non procedit, ut ibid. Parif. citatis pluribus, dum tempus currit odio non facientis actum (qualiter odio non publicantis annullatur actus provisionis per Constitut. Gregorit, ut constat) quia tunc, si non fiat à minore, non datur ei restitutio. Ostendit etià pluribus Parif. à n. 65. quòd in hoc casu minor non fit latuscum nihil ei acquiratur ob non factam publicationem; minor autem non restituitur, ubi non est latus, ut citatis pluribus legibus, Auctoribus, & adductis exemplis probat à n. 65. Adeoque jam cadunt omnia, quæ in contrarium obijciuntur, utpote fundata in læsione, & amissione juris. Parif. n. 72. qui etiam n. 73. subjungit repositionem hanc de non restituendo in integ. om minore eò magis procedere, si beneficium jam fuit impetratum ab alio, ob non factam publicationem; eò quòd tunc res non fit amplius integra; dum autem res non est amplius integra, minor non restituitur, prout habet Abb. in c. ex parte. n. 14. de restitut. spoliat. Boët. decif. 350. n. 4. Thom. de Tanis decif. 54. qui restentur, hanc esse communem. Ac denique concludit hoc ipsum de non restitutione in integrum, etiam dum non est res amplius integra, hanc recipere limitationem, nisi factò alterius fuerit impeditus publicare, de quo agit l. 11. q. 12. per totam.

Questio 788. An & qualiter à Papa derogetur huic publicationi, vel etiam hoc tempus prorogetur, & an, & qualiter post lapsum hujus temporis non factà publicatione, concedatur restitutio ad publicandum?

Respondeo ad primum: Derogari quandoque à Papa publicationi, sive concedi, ut quis non teneatur publicare beneficium sibi resignatum. Debet autem hoc privilegium esse specialiter concessum, Parif. cit. q. 7. n. 64. & 67. qui tamen subjungit n. 68. se audivisse, hodie non dari hujusmodi privilegia, & sic servari,

2. Respondeo ad secundum: Potest, & solet quandoque tempus illud sex, vel novem mensium datum ad publicandum à Papa prorogari ad duos, tres, vel quatuor menses Resignatario, dum adhuc existit intra præfixos 6. vel 9. menses, viditque se intra illos facere non posse publicationem, pro eo, ut nimirum dicti 6. vel 9. menses ad alios 4. vel 3. vel duos prorogentur, supplicante. Babof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 194. ubi etiam formam hujusmodi supplicationis ponit, Parif. l. 11. q. 7. n. 69. Notandum etiam est, quod habet idem Parif. l. 11. q. 13. in fine. ubi: de stylo non solum ob hanc causam (nimirum ob vacantiam Sedis Papalis, quo tempore non potuerunt expediri literæ, & hinc non publicari) & aliam similem datur prorogatio: sed etiam absque causa legitima, & ita vidi observari pluries, modò non fit in alterius præjudicium.

3. Respondeo ad tertium: Pari modo potest, & solet quandoque concedi à Papa prorogatio, seu potius restitutio post elapsum præfixum terminum sex vel novem mensium. Babof. loc. cit. (qui etiam in fine n. 194. addit, sæpe etiam per Signaturam Justitiæ solex concedi restitutionem in integrum adversus publicationem non factam) Parif. loc. cit. Ventrigl. loc. cit. n. 75. Lott. l. 3. q. 2. n. 35. Resignatario pro hac restitutione porrigente supplicationem, in qua narretur, non esse factam publicationem, & esse elapsum tempus datum ad publicandù, & peccatur restitutio adversus lapsum istorum mensium, & repositio ac plenaria rei integratio in statu, in quo esset, si infra 6. vel 9. illos menses aliàs ad publicandum præfixos, adhuc existeret; ac ita restitutus adversus lapsum temporis publicationis recuperat omne jus suum. Parif. cit. n. 69. & 70. Neutiquam autem dicta prorogatio, aut restitutio operaretur, si medio tempore jus alteri in illo beneficio quæsitum fuisset per collationem ei factam ab eodem Pontifice. Unde & apponi solet in concessione Pontificis clausula præservativa juris Tertii hoc modo: *Dummodo tempore Data presentium non sit alicui ob lapsum temporis hujusmodi in dicto beneficio specialiter jus quæsitum*: Parif. cit. q. 7. nu. 79. & ex eo Ventrigl. (qui etiam addit, hanc clausulam, et si non sit expressa, semper subintelligi) vel certè, ut Parif. cit. q. 7. n. 72. in hujusmodi gratia restitutoria adversus lapsum temporis publicationis requiretur derogatio Regule de jure quæsito non tollendo. Solet etiam in eadem concessione exprimi, quòd Orator ex dicto beneficio nullos interea fructus perceperit. Babof. loc. cit. uti &, ut publicatio intra tempus illud in prorogatione concessum fiat, quod et si non exprimeretur, faciendum tamen foret. Babof. loc. cit. Non tamen ipsam hanc restitutionem ad publicandum obtentam publicandam esse, tradit Parif. n. 71. juxta decif. Rotæ in una Oximens. 2. Decemb. 1583. Debere quoque, ut valida sit, & suffragetur dicta restitutio, ab obtinente illam fieri mentionem de pendentia litis, si quæ sit, tradit Garc. p. 11. c. 3. n. 304. & ex eo Ventrigl. loc. cit. juxta resolutionem Rotæ in Vacens. Capellan. 16. Feb. 1598. quem citant. Quod si autem narrasset in dicta sua supplicatione Resignatarius, quòd ex certis causis præpeditus non potuerit publicare, non tenetur cum ad verificandum illa impedimenta, tanquam verius tenet Parif. cit. q. 7. n. 74. eò quòd gratia restitutionis non fit super hoc fundata, quam dicit rationem, quæ moverit Rotam ad sic decidendum in Oximens. benef. 2. Decemb. 1585. Et quòd hujusmodi verba apposita fuerint solum pro colore restitutionis, sicut fit in supplicationibus Resignationum, in quibus dicitur: *ex certis causis animam suam moventibus resignet*. Econtra uti exprimi debet, quòd resignans adhuc vivat, ita & idipsum justificari debet: cum super eo fundetur gratia restitutionis. Parif. n. 74. juncto nu. 78. De cetero Ordinarium in resignationibus coram eo factis non posse elapsò tempore ad publicandum præfixo restituere adversus publicationem non factam, eò quòd, eà non factà, eo ipso vacet beneficium dispositioni Sedis Apostolicæ, tradit Ventrigl. loc. cit. n. 76.

Questio 789. An fieri possit hac publicatio ante expeditionem litterarum Apostolicarum?

Respondeo negativè: Siquidem ex dispositione Constitut. Gregor. ut constat ex ejus processo, publicatio facienda cum illis ipsis literis, si ve in publicatione resignationis exhibendæ sunt dictæ literæ Apostolicæ ipsius resignationis, aut ejus transcriptum authenticum. Ventrigl. *loc. cit.* n. 77. Paris. l. 11. q. 6. n. 28. & 32. Neque fieri potest publicatio cum supplicatione solum registrata, cum ea contineat tantum commissionem resignationis, non autem semper consensum resignantis, sine quo resignatio est imperfecta; Constitutio autem mandans publicare resignationes de perfectis intelligenda, ne alias aperiatur via fraudibus. Paris. *cit.* q. 6. n. 30. & 31. Porro qualiter in publicatione producedæ hæc literæ, dicitur postea.

Questio 790. An fieri possit publicatio hæc post captam in vim dictarum litterarum possessionem?

Respondeo negativè: Dicente dictâ Constitutione, quod intra dictum tempus gratiam habens, possessionem beneficii etiam litigiosi, & à cedente non possessi vigore litterarum Apostolicarum desuper confectarum, nec alias apprehendere debeat. Ventrigl. *loc. cit.* n. 71. qui etiam n. 61. sic habet: notandum tertiò, quod intra dictum tempus Resignatarius possessionem apprehendere possit (nota bene, videtur hic error, & omisum non, seu legendum esse: apprehendere non possit: propter sequentia) vigore litterarum Apostolicarum; sed factâ publicatione petere debet ab Executoribus earum litterarum, presentatis illi iisdem literis, cum testimonio seu instrumento publicationis factæ, se in possessionem immitti; nihilominus *cit.* n. 71. Idem Ventrigl. addit, hoc in præxi non servari; cum videamus quotidie post possessiones fieri hujusmodi publicationes, & aliter inter suos non reperiri servatum. Dicit etiam Paris. l. 11. q. 6. n. 125. posse constitui Procuratorem ad publicandum, qui post apprehensam possessionem id exequatur.

Questio 791. Quandoenam, seu quo tempore fieri possit, aut debeat publicatio?

1. Respondeo primò: Fieri debere hanc publicationem diebus non nisi festivis & solemnibus, sententiam esse communem, & receptam de stylo, dicit Paris. *cit.* q. 6. n. 26. probabilem dicit Ventrigl. *loc. cit.* n. 68. Pro hac sententia hæc sunt rationes; quod, cum Constitut. Gregor. id expressè non dicat, credendum sit, eam remittere se ad id, quod alias de hoc dispositum, quod autem ante hanc Bullam hæc publicatio fieri debuerit die festo, aut Dominico, testatur Rebuff. *in pr. ad reg. de public. gl.* 10. n. 6. ut Ventrigl. *loc. cit.* Item quod Constitut. Gregor. dicat, faciendam inter missarum solennia, solennitas autem propriè verificetur in festo. Ventrigl. *ibid.* ac denique, ut idem, quod communiter sic intelligatur, ac servetur.

2. Verumtamen posse hanc publicationem fieri quolibet die, si ve festo, si ve non festo, ubi frequens populus ad missarum solennia convenit, docet absolute Barbof. *Juris Eccles.* l. 3. c. 15. nu. 195. tenet quoque Ventrigl. *loc. cit.* quin & ipse Paris. P. Leuren, *Fori Benef.* Tom. III,

n. 26. ubi postquam contrariam sententiam stabilivisset tanquam communem, subjungit: *Si autem constabit, multitudinem populi ad divina audienda convenisse, etiam diebus non festivis, publicatio facta tunc valebit; quia satisfiit verbis Constitut. & rationi.*

3. Respondeo secundò: Tamen si de cetero actio nocturna non careat suspitione fraudis juxta illud: *qui malè agit, odit lucem*: & vel hinc damnerur à Rebuff. *in pr. loc. cit.* n. 9. Publicatio hæc facta de nocte; posse tamen eam fieri de nocte, ubi abest dicta suspicio, & adest quod requirit Constitutio Gregor. nempe frequentia populi, tradit Ventrigl. *loc. cit.* n. 70. Idque eò magis procederet, si fieret inter missarum solennia in nocte Nativitatis Domini.

4. Respondeo tertiò: Posse quoque eam fieri post prandium, si tunc celebrentur officia divina solenniter cum frequentia populi, vel cum tali frequentia prædicetur; eò quod tunc satisfiat rationibus Constitutionis, et si non omnino verbis, quibus dicitur faciendâ inter missarum solennia, tradit Paris. *cit.* q. 6. n. 24. quamvis addat, ad vitandas lites tutius esse, ut fiat inter missarum solennia.

Questio 792. In quo loco faciendâ publicatio?

1. Respondeo primò in genere: Publicatio hæc faciendâ est in loco beneficii resignati, idque, si ve resignans sit in Curia, si ve extra; si ve resignatio facta coram Papa, si ve coram Ordinario, Paris. l. 11. q. 6. n. 2. citans Rebuff. *in pr. loc. cit.* gl. 9. Card. Paris. *conf.* 39. vol. 4. ac dicens, esse communem omnium sententiam, quæ constat tam ex Regula Cancellariæ de publ. quam Constitutione Pii V. & Gregor. XIII.

3. Respondeo secundò magis in specie: Non in quocunque loco beneficii faciendâ publicatio hæc, sed in Ecclesia ipsius beneficii, & quidem, si beneficium situm est in ipsâ Cathedrali, sufficit ibi fieri publicationem; si verò situm est extra Cathedrali, publicatio ejus adhuc faciendâ est in Cathedrali, & simul in Ecclesia ipsius beneficii, vel in pluribus Ecclesiis illius, si in pluribus situm, seu plures Ecclesias principales habet. Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 8. Paris. *loc. cit.* num. 7. & 9. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 6. num. 11. Ventrigl. *loc. cit.* n. 60. juxta expressa verba Constitutionis Gregorii. Idque intelligendum, dum beneficium curam animarum habet, vel perpetuam Beneficarii residentiam seu presentiam postulat. Paris. Azor *ll. cit.* si enim, ut inquit Constitut. Gregor. Rurale est, & populo Conventuque caret, publicatio fieri debet in Parochiali, intra cujus limites beneficium consistit, & in Cathedrali. Ad illud verò, an, si Ecclesia beneficii Conventum habet, v. g. sit Regularis, & non habeat curam animarum, sufficiat ibi, & in Cathedrali, non verò etiam in Parochiali viciniore fieri publicationem, respondet Paris. *cit.* q. 6. n. 11. affirmativè, si ve sufficere alterutrum, nempe, si Ecclesia vel populum habeat, seu sit Parochialis, vel Conventum habeat, v. g. sit Abbatialis, quamvis addat, se ipsum ad tollendos scrupulos, majorémque securitatem, datum sibi in commendam Monasterium quoddam curasse fieri publicationem, & in Ecclesia Abbatiæ illius Monasterii habente Conventum, sine Cura tamen animarum, & in Cathedrali, & in viciniore Parochia, et si ex sententia doctissimorum

obligatus fuerit publicare solum in Ecclesia illa Abbatiali. Quod si etiam Ecclesia, in qua aliàs faciendâ publicatio, tutum non habet accessum, ob pestem, bella, aliave manifesta pericula, faciendâ est in proxima Parochiali ab istis periculis immuni. Castrop. Ventrigl. *ll. cit.* Ac denique, si beneficium ad nullam diocesim spectat, sufficit fieri publicationem dumtaxat in Ecclesia, in qua situm. Castrop. Azor. *ll. cit.* aut, ut Paris. *loc. cit. num. 10.* in Ecclesia aliqua, si sit, cui immediatè subjacet. Quæ tamen intelligenda, ut rectè *ibidem* Paris. ut Ecclesia illa habeat Curam animarum & populum, sive ut soleat, possitque ibi convenire multitudo ad missarum sollempnia, ut ratio Constitutionis locum habeat, & Resignatio innotescere possit.

3. Respondeo tertio: Quamvis non videatur satisfieri Constitutioni quod ad hoc punctum, si in porta, vel in porticu Ecclesiæ, dum in ea celebrantur missarum sollempnia, fieret hæc publicatio; eò quod Constitutio dicat: in beneficii Ecclesiæ, & Cathedrali, dictio autem in importet & exigat intrinsecitatem, ut Bartol. Bald. & alii in *l. Gallus, §. ille casus ff. de posthum.* & Felin. in *c. tertio loco de præsump. Card. Paris. cons. 166. à num. 22. vol. 4.* ubi: quod factum in porticu, seu ostio extra clausuram, vel scalis, non dicitur factum in domo: & alii apud Paris. *cit. q. 6. n. 19.* ubi etiam in hanc sententiam negativam inclinat, subjungit tamen *nu. 21.* Rotam in *Hippogeriensi, 16. Maii, 1588.* resolvisse contrarium. Rationem quoque addit; quod per talem publicationem resignatio adhuc satis innotescat, & sic satis obvietur fraudibus, adeoque satisfiat Constitutioni. *ac nu. 23.* concludit dicendo, tutius fore, publicationem facere intus Ecclesiam in aliquo loco apto, & sic se vidisse servari in praxi, ut fiat in corpore ipsius Ecclesiæ. Sic faciendam ex Cathedra Ecclesiæ, vel loco aliquo publico, ex quo omnes audire possint, ait Castrop. *loc. cit.*

Questio 793. Coram quibus faciendâ publicatio?

Respondeo: Coram frequente populo ad missarum sollempnia, aliave divina, & prædicationem conveniente. Paris. *loc. cit. n. 13.* Hinc facta publicatio in Choro coram Capitulo seu Canonicis, & presbyteris dumtaxat est nulla. Paris. *nu. 18.* Ventrigl. *to. 2. annot. 4. §. 2. nu. 67.* Garc. *p. 11. c. 3. nu. 294.* prout resolutum in *Tarentina Canonizat. 12. Maii 1589.* Ratio est; quia videtur velle Papa, ut facta resignatio innotescat non solum Ecclesiasticis, sed etiam secularibus. Ventrigl. *loc. cit.*

Questio 794. Qualiter in hac publicatione opus sit literis Apostolicis, super resignatione, & provisione Resignatarii confectis, & earum exhibitione?

1. Respondeo primò: Quantumvis aliàs circa Constitutionem Pii V. utpote in qua hoc non exprimebatur, resolverit Rota in *una Calagurrit. 10. Octob. 1580.* fieri posse hanc publicationem sine dictis literis. Paris. *cit. q. 6. n. 33.* hodie tamen, ob expressa verba Constitut. Gregorianæ id fieri non posse, est manifestum. Paris. *ibid.* Garc. *p. 11. c. 3. n. 290.* juxta dicta à nobis supra.

2. Respondeo secundò: Opus est etiam dictarum literarum Originalium, aut earum transumpti authenticici (quale dicitur, quoties de verbo ad ver-

bum est facta exemplificatio legitime. Paris. *cit. q. 6. n. 36.* & idem est, quod copia. Paris. *n. 37.* juxta *gl. in l. 2. ff. de fide instrum.* Mascard. *de prob. conclus. 711. in principio,* & tunc probat sicut originale. Paris. *n. 38.* juxta eundem Mascard. *loc. cit. n. 17. & c.* exhibitione publicâ in ipsâ publicatione. Paris. *loc. cit. n. 32.* Ventrigl. *loc. cit. n. 60.* Castrop. *loc. cit. n. 12.* Et sic necessarium est, publicantem publicationem facere cum dictis literis, earumve transumpto authenticico in manibus, Castrop. *loc. cit. Paris. cit. q. 6. nu. 43.* Neque sufficit, ut in publicatione narretur resignatio cum expeditione literarum, & data illarum, opus tamen non est, earundem literarum, seu Bullarum, seu transumpti lectione. Castrop. *loc. cit. Paris. nu. 42.* sic resolutum dicens in *Cumens. Præpositura. 23. Maii. 1584.* cum satis authenticicum sit, authenticam scripturam exhiberi, absque eo quod legatur. Paris. *cit. q. 6. n. 42.* citans Rebuff. in *pr. ad reg. de public. gl. 10.* Vitalin. in *Clem. causam. n. 22. de Elect.* sic Ventrigl. *loc. cit. n. 66.* ait, opus non esse, literas provisionis sive Papæ, sive Ordinarii legere de verbo ad verbum, & per extensum, sed sufficere publicare summam dictarum literarum, & illarum transumptum authenticicum exhibere: imò ait Castrop. nec opus esse legere datam dictarum literarum.

3. Nequaquam autem sufficit, publicationem fieri cum Scriptura authentica, in qua sit mentio de literarum expeditione; cum Constitutio requirat præcisè literas, vel earum transumptum. Paris. *num. 44.* nisi tamen Scriptura illa authentica emanasset à Papa. Paris. *cit. nu. 44. & 45.* juxta decisi Rotæ in *Monopolit. 26. Nov. 1587.* in qua dictum, publicationem fuisse validam, quam fecerat quis sine literis Apostolicis, cum Brevi tamen Apostolico, quod obtinuerat, & quo restituebatur adversus non publicationem. Porrò Notario asserenti, se fecisse publicationem cum literis resignationis in manibus, est credendum, etiam si probeatur per præsumptiones, literas non potuisse tunc temporis esse in illo loco. Paris. *nu. 46.* juxta decisi Rotæ in *Burgensi Canonizat. 31. Jan. 1586.* Secus tamen erit, ubi contrarium concludenter probaretur; eò quod tunc Notarius reddatur suspectus, & satis hoc casu constet de non publicatione. Paris. *n. 47.* juxta decisi Rotæ in *Oxomens. Sibolastria. 9. Feb. 1590.*

Questio 795. Qualiter, & quid exprimentum in hac publicatione?

Respondeo primò: Clarè ac intelligibili voce exprimentum est resignatio, & facta gratia, & qualitas beneficii, nomina & cognomina Resignantis & Resignatarii, ita ut hæc omnia possint ad notitiam omnium ibi præsentium pervenire, v. g. dicat Notarius: Notum omnibus facio, quemadmodum Titius resignavit beneficium suum simplex constitutum in tali Ecclesia, vel curatum talis Ecclesia in manibus Papæ, & de eo facta est gratia Cajò, ut apparet ex literis, seu earum transumpto, quas, vel quod habeo in manibus. Castrop. *loc. cit. Paris. loc. cit. n. 49.* qui etiam *n. 50.* ait, optimum fore, hæc omnia exprimi in instrumento publicationis. Quòd si error factus est in nomine, vel cognomine Resignantis, dum ex aliis circumstantiis constat satis de persona, adhuc validam fore publicationem, ait Paris. *n. 53.* juxta quod resolutum à Rota in *Hippogeriensi. 1. Feb. 1588.* eò quod error in pronomine non vitiat, dum constat

stat de certitudine personæ ut AA. in l. ult. c. de hered. instit. Paris. nu. 55. uti nec error in officio & dignitate; cum ex circumstantiis constat de identitate personæ, nec error debet. Paris. n. 54. ex Sarn. ad reg. de Annali. q. 31.

Quæstio 796. An, & qualiter insuper necesse, affigi exemplar omnium eorum, quæ in publicatione dicta, ad varias Ecclesiæ?

Respondeo primò: Necessè est, tale exemplar affigi valvis, seu portæ majoris Ecclesiæ, & hoc, ut innotescat facta resignatio, & provisio non solum iis, qui interfuerunt publicationi, sed & aliis ad Ecclesiam venturis. Garc. p. 11. c. 3. nu. 295. Paris. cit. q. 6. nu. 56. juxta quod expressè dicitur in Constit. Gregor.

2. Respondeo secundò: De stylo exemplar illud ibidem relinquatur per diem, vel etiam aliquot dies; necesse tamen non est, relinquere ibi per plures dies, sed sufficit affigere, & ibi relinquere. Paris. cit. n. 56. Habetque praxis, ut fiat in uno folio copia literarum collationata; nec requiritur, ut hoc exemplar sit authenticum; cum id in dicta Constitutione non exprimitur. Paris. *ibid.* Super quo exemplari valvis Ecclesiæ affixum testatur Paris. se vidisse, quandoque appositam parvam chartam, in qua materno sermone exprimebatur nomen Resignantis, Resignatarii, & beneficii resignati, quod sibi admodum placuisse ait.

Quæstio 797. An, & qualiter super his omnibus consiciendum à Notario instrumentum?

Respondeo primò: Necessè esse consiciendum super his omnibus à Notario ad hoc rogato instrumentum. Paris. cit. q. 6. n. 60. & 61.

2. Respondeo secundò: Ut satisfactum dictæ Constitut. Gregorianæ censeatur, debere in hoc publicationis instrumento testari Notarium de facta affixione; nec sufficere, Notarium in eo dicere, legi & publicavi, absque eo, quod mentionem faciat de affixione, tanquam verius tuetur Paris. nu. 58. sic tenent à Rota dicens, in *Jacensi Vicaria*. 15. Jun. 1590. ed quod pro forma tradatur, ut constet de hac affixione, nec colligi ea possit ex illius verbis: *legi & publicavi*. subdit tamen Paris. n. 59. Satisfactum videri Constitut. Gregor. quo ad hoc, si Notarius dixisset: *Legi & publicavi juxta formam Constitutionis Gregorii XIII.* ed quod tunc præsumatur pro affixione. Debet insuper hoc instrumentum continere qualitates ceteras omnes in dicta Constitutione requisitas. Paris. cit. n. 61. juxta mox subjicienda.

3. Respondeo tertio: Debet instrumentum hoc conscribi cum interventu duorum testium; quando enim instrumentum, quod producitur ad probandam publicationem, non est in forma probante, v. g. quia caret testibus, non probat, & ex eo non constat de publicatione. Paris. n. 60. juncto n. 66. Proinde non sufficit, ut in eo dicatur, factam fuisse publicationem in præsentia multorum testium in testium fide dignorum; sed requiritur, ut nomina testium in instrumento exprimentur. Paris. n. 67. qui etiam n. 68. addit, hoc procedere, etiam si duo Notarii fuerint rogati; cum ex hoc non suppleatur numerus testium.

4. Respondeo quarto: dictum instrumentum Notarius à tergo literarum Apostolicarum exten-

P. Leuren, Fori Benef. Tom. III,

dere consuevit hac ferè forma, ut Paris. n. 62. *fidem facio, retrospectas literas Apostolicas expeditas in favorem N. juxta earum seriem, & tenorem, cum nominibus & cognominibus Resignantis & Resignatarii, ac denominatione, & qualitate beneficii clara & intelligibili voce sub data 28. Nov. 1699. in ipsa Ecclesia, ac in Cathedrali, dum frequens populus ad missarum solennia convenerat, publicasse, easque manibus tenuisse, ostendisse, & legisse, earumque exemplar collationatum affixum ibi fuisse relictum, & stetit per aliquod tempus, aliisque & similia facta fuisse juxta formam traditam per Gregorium 13. in Constitut. sua de publicandis. In quorum omnium & singulorum præmissorum fidem, Ego &c. præsentibus. N. N. Quamvis Paris. n. 63. dicat, Rotam sustinuisse, quandoque instrumenta, in quibus non ita exactè referebantur dictæ qualitates, sed solum dicebatur: *juxta Constitut. Gregor. ed quod semper relatio intelligatur facta cum omnibus suis qualitatibus; & circa publicationem Notario sit credendum, ut Achill. decis. 10. de citatione.**

Quæstio 798. An, si literæ resignationis sint nulliter expeditæ ob subreptionem vel obreptionem, & Resignatarius obtineat gratiam perinde valere, & postea publicet prædictas literas juxta formam alias præscriptam, absque eo, quod publicentur dictæ literæ revalidatorie, publicatio sit nulla, & consequenter etiam Resignatio?

Respondeo: Tametsi videri posset, esse invalidam; ed quod Constitutio statuens publicationem faciendam cum literis, intelligenda sit de literis validis; cum invalidæ in nulla sint confirmatione, nec ullum effectum producere possint. Item, quod per publicationem cum literis invalidis non occurratur fraudibus, ad quas avertendas instituta publicatio, dum occurrente morte Resignatarii, Resignans posset ostendere nullitatem resignationis, & docere de interesse Resignatarii, & sic decipi Ordinarius, dum literæ istæ revalidatorie non sunt publicatæ. Nihilominus non obstantibus hisce & similibus valere publicationem, tenet Paris. l. 11. q. 7. n. 88. sic resolutum dicens à Rota in *Mediolanens. Prepositura*. 30. Octob. 1589. ed quod publicatio talis fuit facta cum literis eo tempore, quo erant convalidatæ per gratiam perinde valere, quæ, ut Rebuff. in *pr. rit. de perinde valere*, habet oculos retro, & revalidat omnia ab initio cum omnibus inde secutis, Quinimò tenet Paris. n. 89. si quis post publicationem jam factam obtinuerit gratiam perinde valere, sufficere adhuc illam publicationem, & non esse opus aliâ, quemadmodum, si Papa concessisset alicui privilegium testandi, hæc gratia facit, ut testamentum sustineatur jam factum, licet nulliter, ita ut valeat ipso jure absque nova declaratione, ut Jason. in l. quod minus. ff. de summiis. nu. 129. Castrensis. in l. si quis filio. §. irritum. num. 4. de injuri. rupto irrito facto testam. &c. Ad opposita etiam breviter respondet Paris. n. 91. literas stante tali gratiâ perinde valere, esse validas, & vi illius gratiæ validari ab initio.

Quæstio 799. An publicatio hæc faciendâ à Resignatario fieri possit per Procuratorem ab eo constitutum?

Respondeo affirmativè, Paris. cit. q. 6. n. 122. & 123. qui enim per alium facit, per seipsum facit.

Kk 2

care

cere videtur, ut vulgaria jura disponunt; quod in tantum verum esse, ait Paris. n. 124. juxta Card. Paris. conf. 43. n. 2. vol. 4. & Gl. in Clem. 1. v. collatio. ut lite pendente, ut tempore, quo publicavit Procurator, videatur Dominus exercuisse illum actum. Et sic communiter, ait Paris. n. 125. practitari, ut habens beneficium, per resignationem ipse capiat possessionem, & publicet, vel constituat Procuratorem ad utrumque. Ut autem id possit legitime Procurator, requiritur, ut habeat mandatum ad hoc speciale. Paris. cit. n. 125.

Questio 800. An hac publicatio fieri possit per Resignantem, & id sufficiat?

Respondeo affirmativè Lott. l. 3. q. 21. n. 21. juxta Decis. Rose.

Questio 801. An sufficiat, publicationem fieri aliquo modo, qui promulgationi aequivalet; & in specie per petitionem, adeptionem, continuationem possessionis, aut etiam per novam impetrationem illius beneficii vacantis ob non factam publicationem?

1. Respondeo ad primum negativè. Paris. cit. q. 6. n. 79. & 87. Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 8. juxta expressa verba Constitut. Gregor. Ceterum modus & forma hic tradita semper, & ubique debent observari, nec alia, vel equipollens ullo modo admitti. Hinc

2. Respondeo secundò: Neutiquam sufficere petitionem possessionis factam coram Ordinario. Paris. loc. cit. n. 74. & 79. sic resolutum dicens in Calagurit. thesaurar. 5. Maij, 1587. ed quòd Papa in dicta Constitutione sua tanquam duos actus diversos consideret, publicationem, & petitionem possessionis. Neque etiam ulla diligentia capiendi possessionem sufficit. Paris. cit. n. 79.

3. Respondeo tertio: Neque sufficit capisse actu possessionem coram Notario, & testibus, ed quòd talis publicatio non esset populosa, Paris. n. 72. & 73. adeòque non sufficit instrumentum captae possessionis. Paris. n. 73. Tradit tamen Tond. qq. benef. p. 1. c. 14. nu. 20. in Gallia loco publicationis satis esse, si possessio publicè capta fuerit, & ad majoris partis populi notitiam devenerit, utpote quæ in Gallia haberetur pro publicatione.

4. Respondeo quarto: Neque etiam sufficit adeptio possessionis cum continuatione ejusdem ad tempus aliquod, prout dicitur in Constitutione Gregor. Paris. n. 76. & 89. Sic itaque, ut excusetur à publicatione Resignatarius, vitetque poenam statutam non publicantibus, aut etiam, ut juvetur regulà de annali, non suffragatur adeptæ possessionis continuatio per annum, vel etiam per triennium, etsi alias ad multa profit annalis, & triennis possessio. Paris. cit. n. 75. Castrop. de benef. tr. 13. d. 6. p. 2. §. 6. n. 13. Azor p. 2. l. 7. c. 24. q. 8. in fine. dicente in sua Constitutione Gregorio: nec resignantibus, si postea in sua possessione remaneant, Constitutiones de annali, & triennali possessione, &c. Neque etiam juvabitur, etsi possessionem quietè continuerit per decennium. Paris. n. 115. ac proinde locus non erit allegationi Lapi 89. disponentis, ut, si quis resignavit, & post resignationem remansit in possessione, illamque continuerit per decem annos (quod tempus Palatium reduxisse ad triennium testatur nu. 97.) præsumatur retrocessio, & novus titulus acquisitus, ita ut eo mortuo benefi-

cium censetur vacare per obitum, & sic impetrari possit; quam allegationem, ut Paris. n. 97. semper tenuit, & secundum quam resolvit Rota usque ad dictam Constitut. Gregor. obstat liquidem hodiernum dicta Constitutio hæc expressis: nec præsumpta, aut tacite retrocessiones etiam propter diturnam continue possessionis hujusmodi tolerantiam &c. Paris. n. 94. & 110. Et quomodo juvabitur talis possessione annali, triennali, aut etiam decennali? cum vi dictæ Constitutionis ob non factam publicationem eo ipso vacet beneficium, amittatque Resignatarius omne jus in illo, non remanente illi ullo titulo, ne colorato quidem. Paris. n. 76. & 111.

5. Respondeo quinto: Dum Resignatarius, qui non publicavit intra statutum tempus, impetravit denuo idem beneficium à Sede Apostolica per dictam novam provisionem, non suppletur publicatio, seu ea non habet vim publicationis; sed hæc ipsa nova provisio publicari debet, prout dicitur expressè in Constitut. Gregor. & ratio est etiam, quia pro forma publicationis requiritur, ut ea fiat certo modo ac tempore. Sed neque per talem novam provisionem obtentam in Urbe obviatur fraudibus; cum non possit devenire ad notitiam eorum, quorum interest, maxime existentium in loco beneficii. Ita Paris. n. 113. & 114. & seq.

Questio 802. An, & qualiter impedimentum excuset non factam intra præscriptum tempus publicationem, & ab incurrensibus propterea poenis?

1. Respondeo primò: Impedimentum legitimum excusare à publicatione faciendâ. Paris. l. 11. q. 13. n. 1. citatis pluribus cum communi. Impedito enim non currit tempus. Paris. ibid. n. 2. citans l. ut perfectius. c. de annal. excep. Menoch. conf. 38. n. 35. l. 1. Bald. de temp. utili & contin. c. 7. Jo. de Lignano de cens. Eccles. §. 14. n. 17. &c. Et propter impedimentum receditur à forma. Paris. n. 3. citans Card. Paris. conf. 32. n. 11. vol. 2. Burlat. conf. 74. n. 153. vol. 1. &c. Et impeditus non dicitur negligens. Paris. n. 4. citans Staph. de grat. excusat. tit. de var. mod. vacat. n. 53.

2. Respondeo secundò: Procedunt hæc, ubi impedimentum hujusmodi probatum fuerit. Paris. cit. q. 13. n. 21. citans Abb. in c. plerumque. de rescrip. n. 6. Card. Paris. conf. 108. n. 11. vol. 4. Decium conf. 554. n. 6. &c. Et quoniam impedimenti probatio difficilis censetur. Paris. n. 22. ad illud probandum sufficiunt conjectura. Paris. n. 23. ex Bald. conf. 152. nu. 2. l. 1. Item testes, vel instrumenta. Paris. n. 24. citans Jo. Aud. in c. 1. de dolo. in 6. Card. Paris. conf. 67. n. 90. vol. 1. &c. Item juramentum Impediti. Paris. n. 25. citans Odr. conf. 60. col. 2. n. 4. &c. Quod tamen ait citatis pluribus, procedere, quoties probari nequit per testes. Item arbitrium Judicis. Paris. n. 26. citans Jo. Aud. Host. Gemiu. &c. in c. 1. de dolo & contumac. Probandum quoque, quòd impedimentum illud fuerit tale, ut removeri non potuerit. Paris. d. n. 27. impedimentum enim non excusat, cum removeri potest. Paris. n. 28. ex Bartol. & aliis. in l. quibus dicitur. ff. de condit. & demonstr. Et impedimentum non est propriè, cum evitari potest. Paris. n. 24. citans Card. Paris. conf. 67. n. 64. vol. 3. Probandum item est, impedimentum fuisse causam immediatam, cur fieri non potuerit publicatio. Paris. n. 30. citans

rans Menoch, *de arbit. jud. casu*, 118. *ad finem*. Cravet. *conf.* 151. n. 22. Felin. *in c. ex transmissa. de prescrip.* n. 7. Probandum item est, adhibitam fuisse diligentiam ad impedimentum illud removendum. Paris. à n. 31. citatis plurimis. Ac denique probandum est ab allegante illud. Paris. n. 34. citans Cravet. *ubi antè*. n. 8. Bufat. *conf.* 45. n. 6. l. 4. Card. Paris. *conf.* 33. n. 57. vol. 1. Menoch. *conf.* 1. n. 364. l. 1.

3. Respondeo tertio: Impeditus tamen facere publicationem in loco, ubi tenebatur eam facere, ob impedimentum non liberatur absolute à publicatione facienda, aut non excusabitur à non facta simpliciter; quia adhuc tenebatur eam facere in loco alio aequipollente non impedito, v. g. in Cathedrali, & in viciniori Parochia, prout dicitur in Constitut. Gregor. Paris. n. 35. Sed neque in hoc contradicitur dictæ Constitut. nec illa sibi, dum mandat ea à se constituta implenda præcisè ad unguem, & non posse ullo modo impleri per aequipollens; nam illud solum vult Papa, ut non sufficiat hodie, sicut illud sufficiebat olim, publicare resignationem in acie campi Floræ, vel in valvis Cancellariæ, aut in audientia Contradictarum, aut coram testibus, dum locus, in quo aliàs publicanda, impeditus est. Sed hoc tanquam aequipollens, quod ipse Papa specificat, nempe, ut sufficiat, & requiratur, eam tunc fieri in Parochia viciniori, & Cathedrali. Paris. à n. 41.

Questio 803. In particulari, quodnam in hac materia publicationis sit impedimentum iustum & sufficiens?

1. Respondeo primo: Ad tres classes revocari posse impedimenta, quæ hic in considerationem venire possunt; nempe alia provenientia à casu fortuito, alia à seipso, alia à persona tertii, puta, adversarii, Judicis, &c. Paris. *cit. q.* 13. n. 50. hoc supposito,

2. Respondeo secundo: Iustum impedimentum excusans à publicatione, proveniens à casu fortuito, est primo bellum existens in loco, ubi facienda publicatio. Paris. n. 52. juxta expressa verba Constitut. Gregor. qui etiam n. 59. id intelligendum ait: si, ubi facienda publicatio, non redditur jus, & non potest illuc accedi, vel eò mitti, ut Felin. *in c. transmissa. de prescrip.* Menoch. *conf.* 21. n. 22. vol. 1. Cravet. *conf.* 38. n. 1. & alii, quos citat. Secundo pestis existens in loco, ubi facienda est publicatio, juxta ejusdem Constitut. clara verba. Paris. n. 60. qui n. 71. addit, id intelligendum, quoties pestis in illo loco duravit per totum tempus præscriptum ad publicandum, aliàs fecus, pro quo citat Card. Paris. *conf.* 34. n. 19. vol. 4. &c. E contra alii casus fortuiti non excusant. Paris. n. 75. hanc addens rationem, tum quia DD. nihil de hoc scripserunt, tum quia in Constitut. Gregor. non exprimentur, & quia in illis cessat ratio impedimenti considerati in bello & peste. Atque ita non excusabit paupertas, quæ etiam inter casus fortuitos numeratur. Paris. n. 83.

3. Respondeo tertio: Quod attinet impedimenta provenientia à seipso non excusabit infirmitas, neque furor Paris. n. 79. citans Covar. l. 3. var. *resol. c.* 13. n. 18. &c. neque excusabit allegata oblivio. Paris. n. 81. multoque minus multitudo negotiorum. Paris. n. 82. Neque excusabit error, aut ignorantia, cum adit in Constitut. Gregor.

P. Leuren. Fori Benef. Tom. III.

Decretum irritans, ligans etiam ignorantes. Paris. à n. 85. Lott. l. 3. q. 21. n. 33. juxta *Decis. Rota* 669. n. 1. l. 3. p. 3. *Diversar.* quam citat.

4. Respondeo quarto: Quod attinet ad impedimenta provenientia à persona tertii, impeditus publicare in loco præfixo ex factò tertii alicujus excusatur à non facta publicatione. Paris. n. 95. qui dicit id manifestè colligi ex illis verbis Constitutionis: *vel si locus bello, pesti, aliisque manifestis periculis subjacet, &c.* utpote quæ ultima verba possunt commode huic casui applicari; id tamen se intelligere ait *ibidem* Paris. si impediatur vi armata, ut non possit neque per se, neque per alium publicare; si enim impediatur dolo adversarii, aut tertii, nequaquam probare hoc excusationem in hac materia, et si aliàs impedimentum tale proveniens ex dolo præberet causam restitutionis in integrum, asserit Paris. n. 100. & 101. sic quoque non esse impedimentum præbens excusationem, dum pater iussit filio Resignatario, ne capiat possessionem, & ne publicet ad evitandas discordias inter cognatos suos, & resignantis, & interim tempus ad publicandum elapsum est, censet Paris. n. 105. tanquam verius; eò quòd id non reperitur cautum Jure, nec ab ullo DD. consideratum; tum etiam, quia cessat ratio impedimentorum positurorum in Constitut. Gregor. & quia filius id, quod ei à Constitutionibus Papalibus mandatur ad evitandas fraudes, non debet omittere ob reverentiam patris. Contrarium nihilominus tenente Navarro, cujus sententiam procedere quoad forum conscientie, censet Parisius nu. 111. juxta dicta à nobis supra. Quinimo idem, nimirum non excusandum filium Resignatarium à non facta publicatione ad casum strictiorem extendit Paris. n. 108. dum nimirum pater detinet literas, easque extrahere non vult filio, ut publicare possit; sed ait, debere filium in hoc casu vel literas resignationis extorquere à patre operâ, & mediatione consanguineorum, vel Confessarii, vel Episcopi, vel debere mittere ad registrum Bullarum pro extrahenda copia authentica, & cum illa publicare, & interim protestari, & hinc omnes diligentias adhibere, ut impedimentum hoc allegatum excuset.

5. Respondeo quinto: Dum impedimentum provenit ex factò tertii, qui Judex, vel Superior est, v. g. quia supplicatio (uti frequenter fit) in Dataria retenta fuit, eique ad impediendam registrationem appositum ad instantiam alicujus nihil transseat, elapso interea tempore ad publicandum, adhuc non excusandum Resignatarium, censet Paris. *cit. q.* 13. n. 112. eò quòd impedimentum illud non sit considerabile & iustum, quod tolli possit à Resignatario, citando nimirum partem adversam, quæ obtinuit nihil transseat ad comparandum coram Datario, ut is dicat causam, quare impediatur registratio supplicationis, & per consequens expeditio literarum, siue quibus publicatio fieri nequit; cum Datarius auditis rationibus regulariter solet mandare relaxationem supplicationis, & quidem spatium duorum, vel trium dierum. Quod si tamen Datarius ex causa sibi visa retinuit supplicationem, & impeditit expeditio nem literarum, excusandum Resignatarium, tradit Paris. n. 116. sic pronunciatum dicens à Rota in *Lauretana beneficii*. 9. Decemb. 1589. quod ipsum tamen declarat Paris. n. 118. ut procedat, si Resignatarius ipse, vel per Procuratorem fecit diligentiam apud Datarium pro relaxatione supplicationis;

Kk 3

nis;

nis; quâ diligentia non obstante is nihilominus eam detinuit. Item ut procedat, si is eam, non obstante hac diligentia detinuit per totum tempus datum ad publicandum; secus, si eam detinuit, per menses duos vel quatuor, & postea eam relaxavit, ut interea adhuc potuerit Resignatarius expedire literas, & publicare in termino. Quamvis addat n. 120. hanc esse iustam causam prorogandi hoc tempus, ac concludat, impedimenta provenientia ex persona Judicis regulariter esse iustam causam restitutionis in integrum, juxta l. 1. §. 1. ff. ex quibus causis major. Quodsi Resignatarius fuerit incarceratus, & ex hoc non potuerit expedire literas, aut eas expeditas non publicare, quia detinebantur à Judice, & interea tempus præfixum ad publicandum transierit, excusabitur, modò diligentiam fecerit, & coram testibus protestetur, suâ culpâ non labi tempus, & non posse per alium expedire literas, vel expeditas mittere ad faciendam publicationem. Paris. n. 121. cum Sarn. de public. 9. 13. n. 3. eò quòd carcer præbeat causam restituendi in integrum, ut AA. communiter in l. 2. c. ex quibus causis major. nisi incarceratus fuisset ob delictum. Paris. n. 123. & sic sit causa juxta prorogandi tempus ad publicandum Datum. Paris. num. 122.

Quaestio 804. An, qui propter Sedem Papalem vacantem non potuit expedire literas (max enim à morte Papæ fit Congregatio Cardinalium in Vrbe presentium in Camera Consistorii, in qua rumpitur Annulus Piscatorius, & plumbum, & mandatur, ut sigillentur omnes supplicationes existentes penes Datarium tam datata, quam non datata. Paris. cit. q. 13. n. 125.) & per consequens publicare, excusetur, quò minus incurrat penas ob non publicationem statutas?

Respondeo affirmativè; dicitur enim hoc iustum impedimentum, quia non potuit removeri. Paris. loc. cit. n. 126. qui etiam n. 127. id probat ex Constitut. Julii III. quæ incipit: *Mentis & intentionis*: in qua sic loquitur Papa: Nos cupientes litium dispendiis, & litigatorum sumptibus consulere, motu proprio, & de certa nostra scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine declaramus, instantias ac fatalia quorumcumque causarum in, quocumque foro, tam Ecclesiastico, quam seculari, ac coram quibuscumque Judicibus tam ordinariis, quam extraordinariis Urbis nostræ indecisas, quovis modo pendentibus à die obitus præfati Prædecessoris nostri usque ad præsentis nostri motus proprii datam nullo modo currisse, sed tempora prædicta fuisse, & esse de medio tollenda, minimeque in instantiis seu fatalibus causarum, tam civilium, quam criminalium, tam profanarum, quam Ecclesiasticarum, ac etiam feudalium fore & esse computanda, licetque propterea earundem causarum persecutionem fieri, ac si tempus prædictum intermedium minime fuisset decursum, &c. Et hoc nullâ aliâ ratione, quam quia, cum jus tunc non reddatur, fuerunt iusto impedimento impediti, quæ ratio in præfati casu quoque militat; cum tunc non expediantur literæ.

* *

Quaestio 805. Quæ pena sint statuta ob non factam intra præscriptum tempus publicationem, vel ob non servatam in hac publicatione formam præscriptam in Constitut. Gregor.?

Respondeo: Ob omisam, vel non legitimè factam publicationem, in poenam annullatur ipso facto resignatio, omnesque gratiæ & dispositiones talium beneficiorum, seu jurium, cum omnibus inde secutis, sunt nullæ & irritæ. Paris. l. 11. q. 7. n. 1. juncto nu. 7. Castrop. de benef. n. 13. d. 6. p. 2. §. 6. n. 13. Ventrigl. To. 2. annot. 4. §. 2. n. 62. Quæ pena non evitatur per publicationem extra tempus præscriptum factam. Castrop. loc. cit. Garc. p. 11. c. 3. n. 304. prout hæc omnia exprimuntur in Constitut. Gregor. hisce verbis: *Quod si quocumque prædictorum omnium omisum fuerit, diutius terminis, ut cuique præscripti sunt, elapsis, omnes dispositiones & gratiæ resignatorum, & cessorum beneficiorum, aut jurium hujusmodi cum omnibus inde secutis, sive de pacificis, sive de litigiosis sint irritæ, & inanes, &c.* Ac proinde resignatione jus nullum acquiritur Resignatario; etsi enim per provisionem factam à Papa, vel Ordinario ex causa resignationis jus plene acquiratur in beneficio, pendet tamen jus illud (intellige, quoad perdurare, & conservari) à conditione; si fuerit facta publicatio, & interim est velut in pendente. Paris. cit. q. 7. à n. 2. citans Pavin. de pot. Capitul. Sed. vac. prælud. 1. v. 9. Sarn. de public. q. 7. col. 2. in fine. Oldr. conf. 283. col. penult. &c. Sed neque solum (quod hinc sequitur) retinere non potest Resignatarius tale beneficium; verum etiam nec per novam provisionem obtinere; sed est ad illud, aliæque jura inde secuta omnino inhabilis. Castrop. Ventrigl. ll. cit. Paris. n. 18. dicente Papâ in dicta Constitutione sua: *nulla alia gratia super hujusmodi beneficio, seu jure cesso is, quibus concessa fuerit, suffragetur, sed ipsi tales inhabiles, & incapaces sint, hujusmodi beneficia si resignata, & cessa quomodocumque obtinendi, &c.* Unde jam Resignatarius, qui ob non factam publicationem perdidit jus, non poterit capere beneficium illud vigore clausulæ generalis, de stylo apponi solitæ in supplicatione ac literis: *vel alio quocumque modo vacet*; annullatâ enim resignatione, annullatur qualibet vacatio ex ea resultans. Paris. cit. q. 7. n. 13. & 14. hoc ipsum etiam hac ratione confirmans n. 16. quòd dicta clausula: *quovis modo*, juxta communem sensum & styllum, de quo restetur Sarn. de public. q. 16. capiat tantum vacationem, tempore datæ provisionis contingentem, & sic beneficii, quod jam vacat de præfenti; non tamen capiat vacationem, quæ extrinsecus, & in futurum contingere potest; eò quòd, sicut non extendit se ad vacationem ex persona alterius, ita neque ad vacationem contingentem alio tempore; adeò que in præfente casu dicta clausula se non extendat ad vacationem ortam ob non factam publicationem, quæ diversa est ab ea, quâ vacabat ex resignatione. Quod tamen non caret difficultate; cum ob non factam publicationem non tam inducatur nova vacatio, quam jus illud quæsitum Resignatario, resolvatur tantummodo juxta dicenda quæ seq. Sed neque, ut dictum, juvabitur talis Resignatarius possessione pacificâ etiam triennali. Ventrigl. Castrop. loc. cit. quamvis ex triennali pacificâ possessione presumatur facta publicatio. Garc. p. 11. c. 3. n. 213. de quo paulò post.

Qua-

Quaestio 806. An hac pena extendat se quocumque ad Resignantem, ita ut is annullata ob non factam à Resignatario publicationem amittat, seu abdicet jus omne, quod habet in tali beneficio, & (dum resignavit in favorem) abdicare non intendebat, nisi Resignatario acquireretur?

Respondeo: Jus illud amissum à Resignatario in penam non factae publicationis non quidem permanere apud resignantem, nec illum posse in eo casu repetere beneficium resignatum, aut agere spolio, ut rectè Paris. cit. q. 7. n. 35. non tamen id in penam; cum is potuerit in hoc casu non deliquisse; sed quia is jam perfectè jus illud à se abdicavit. Siquidem ob non factam publicationem resolvitur solummodò jus quæsitum Resignatario, annullaturque resignatio respectu illius in hoc sensu, quòd nullum vi illius jus amplius in beneficio habere censetur, permanente eà in vigore respectu resignantis, in quantum is vi illius seipsum spoliavit omni jure suo. Vide hæc pluribus explicata supra, ubi qualiter resignatio nulla ob non factam publicationem inducat vacationem beneficii ex Lott. l. 3. q. 21. & Card. de Luc.

Quaestio 807. An igitur ob non factam publicationem resignatione existente nulla, reservationes tamen pensionum, vel fructuum, aliorumve jurium remaneant valide?

Respondeo affirmativè: Modò resignans, in cujus favorem facta, possessionem dimiserit. Ventrigl. To. 2. annot. q. 8. 2. n. 63. Paris. cit. q. 7. n. 57. dicente Constitut. Gregorianà: Reservationibus omnibus, nominis, administrationis, fructuum, etiam omnium, ac pensionum, & aliarum rerum quarumcumque, nec non facultatibus, indultis, & aliis concessionibus tam ipsi resignantibus, seu cedentibus, quam possessionem ab initio reipsa dimiserint, quam alius in hujusmodi resignationibus; seu cessionibus à Sede Apostolicà factis nihilominus validis, plenumque effectum sortituris. &c.

Quaestio 808. An igitur valia beneficia ob non factam publicationem vacantia sint reservata Papæ?

Respondeo: Beneficia illa intelliguntur à die resignationis factae vacare in Curia. Ventrigl. loc. cit. n. 62. & sic vacantia ob non factam publicationem sunt reservata Papæ; adeoque Inferior nemo in eorum collatione, seu provisione se intromittere debet. Paris. cit. q. 7. n. 37. juxta expressa verba Constitut. Gregor. ipsa beneficia, sive jura sic à principio vacantia à Sede Apostolicà dimittantur impetrari valeant. Proceditque id ipsum, etiam dum beneficium resignatorum coram Ordinario ab eodem collatum Titio, dum is factam hanc sibi provisionem non publicavit, ita ut illud quoque reservatum sit Papæ, & Ordinarius denuo de illo disponere nequeat, cum prædicta verba Papæ sint omnino generalia. Paris. n. 40. & 41.

* * * *

Quaestio 809. An, & qualiter beneficia vacantia ex dicta causa à quocumque impetrari possint?

1. Respondeo primò: Quemlibet posse hac beneficia tanquam omnino vacantia impetrare. Paris. cit. q. 7. n. 62. & q. 10. n. 3. Castrop. loc. cit. n. 14. juxta dicta Constitut. Gregor.

2. Respondeo secundò: Impetrari tamen nullatenus, seu nullo modo etiam à Papa poterunt, nisi specialiter expresso hoc vacationis modo, nec non Resignantis & Resignatarii nominibus, ita ut concessio motu proprio facta nullatenus suffragetur, minus impetratio cum quibusvis derogationibus, ac clausulis generalibus vacationum. Ventrigl. l. 6. n. 63. Paris. cit. q. 7. n. 42. & 43. Papa id ipsum in Constitutione illa sua exprimente, & formam impetrationi horum beneficiorum omnino servandam præscribente hæc clarissimis verbis: *Illorum verò impetrationes, vel etiam motu proprio concessiones, quibuscumque derogationibus suffulta, nunquam sub clausulis generalibus, aut vacationum modis conditionalibus, vel implicitis comprehendantur, sed specialiter, & expresse ob non servatam præsentis Constitutionis formam, ac cum declaratione nominum, & cognominum resignantis, seu cedentis, & gratiam habentis dispositivè, & non conditionaliter fieri omnino debeant, &c.* Porro impetratio facta sub hac ipsa forma ante elapsum tempus datum ad publicandum est nulla, etiam si postea Resignatarius non publicet. Paris. n. 44. citans Sarn. & Rebuff. ac Rotam, hanc sententiam ut veram, & justam sæpe approbantem, & juxta eam judicantem; quia jus in re plenum (quale in tali beneficio habet Resignatarius ante publicationem) etiam possit resolvi, non est tamen alteri conferibile ante resolutionem, & beneficium vacans confertur, & non, quod potest vacare. Paris. n. 45. & 46.

Quaestio 810. An illa igitur etiam beneficia impetrari nequeant, nisi impetrans concludenter probet, non esse factam publicationem?

1. Respondeo affirmativè. Garc. p. 11. c. 3. n. 108. Ventrigl. loc. cit. n. 86. (qui etiam expressè ait, hanc probationem concludenter faciendam esse, nec sufficere præsumptiones ad illam. Et hinc, si impetrans doceret de publicatione facta extra tempus, non dicendum, per hoc fundasse intentionem suam; quia, cum hic sit actus irrevocabilis, potuit facta fuisse alia publicatio debito tempore) Lott. l. 3. q. 21. n. 13. & 14. Castrop. loc. cit. Paris. l. 11. q. 6. nu. 71. Item q. 10. nu. 3. ubi: *fundamentum impetrationis est non publicatio, & ideo pluries tentum à Rota, quòd dicenti de non publicatione incumbit onus probandi.* Item q. 14. nu. 5. Siquidem publicatio præsumitur facta in tempore. Paris. cit. q. 14. nu. 6. citans Gamb. de pot. Leg. de lat. l. 3. nu. 453. Et si enim aliàs facta non præsumatur, factum tamen præsumitur, quod jure faciendum erat. Paris. ibid. nu. 7. citans Mascard. de prob. concl. 734. & ob id factum præsumitur, cum est consuetum fieri. Paris. ibid. n. 8. citans Mascard. ubi antè. concl. 732. num. 5. Cravet. de antiq. temp. p. 4. num. 230. &c. Et hoc præcipue, ut actus sustineatur, eoque magis, cum id, quod consuetum est fieri, est accessorium ad principale (qualiter publicatio est

K k 4

confus-

consueti fieri, & est accessoria ad expeditionem literarum ipsius resignacionis) Paris. *ibid.* n. 21. citans Felin, in c. cum M. Ferrariensis, n. 7. de Constit. Curtium Jun. in l. si emancipati, n. 9. c. de collat. Item actus presumitur factus omni meliori modo, ut profit facienti. Paris. *ibid.* n. 14. citans l. 1. §. 2. ff. de solut. Barth. in l. gerit, n. 21. ff. de acquirenda heredit. Menoch. de arb. cas. 126, n. 8. &c. Presumptio etiam juris est probatio liquidissima, Paris. n. 15. citans l. 1. ff. de legib. C. Paris. conf. 32. n. 45. vol. 1. &c. & relevat ab onere probandi, & adversarium graviore onere probandi inquietat. Paris. n. 16. citans l. 1. c. de probat. Abb. in c. nihil, n. 14. de elect. Card. Paris. conf. 42. vol. 3. &c. Hinc negativa probanda est per illum, qui in ea se fundat, sive agendo, sive excipiendo; sive sit negativa juris, sive facti, sive qualitatis. Paris. *cit.* q. 14. n. 9. citans Gl. in l. 2. ff. de prob. Bartol. in l. in illa, de verb. oblig. Innoc. in c. super his, de accus. Mascard. de prob. concl. 1087. nu. 1. C. Paris. conf. 123. vol. 1. & plures alios. Quod ipsum fundatur in illa communi Regula Juris: quod unusquisque teneatur probare ea, quae sunt fundamentum suae intentionis. l. qui accusare, & ibi communiter AA. Paris. nu. 10.

2. Proceduntque haec (nimirum quod publicatio praesumatur facta legitime per Resignatarium, & quod impetrans ob non factam id probare teneatur) dum Resignatarius per triennium quiete possedit illud beneficium; ex tali enim possessione juxta dicta supra sine dubio praesumitur publicatio. Lott. *loc. cit.* Paris. *cit.* q. 14. nu. 26. si enim ex ea praesumitur recte dispensatio, quae est quid pendens a facto Superioris, multo magis facta a Resignatario, qui habet titulum, & possessionem, publicatio, quae non requirit factum Superioris, sed proprium Resignatarii. Paris. n. 28. Accedit, quod verosimiliter Ordinarius non permisisset per triennium sine publicatione beneficium resignatum possideri.

Quaestio 811. Quae ratione possit, ac debeat impetrans probare non factam legitime publicationem?

1. **R**espondeo: Probari posse primo ex confessione partis. Castrop. *loc. cit.* n. 15. Paris. *cit.* q. 14. n. 70. negativa enim per confessionem partis probatur. Paris. *ibid.* citans Bald. in l. 2. c. de non num. pecun. Herculan. tr. de negativa. nu. 196. & apud illum DD. communiter; nulla enim major & excellentior est probatio confessione partis. Paris. nu. 71. citans Abb. Felin. &c. communiter in rubric. de probat. Et hinc licet contra praesumptionem juris, & de jure non admittatur probatio, admittitur tamen confessio partis. Paris. nu. 74. citans Alex. conf. 46. l. 6. Card. Paris. conf. 75. col. 5. l. 2.

2. Secundò per illas personas, per quas actus affirmativus, nempe publicatio fieri debebat, & tamen per eas factus non est, ut sunt Notarii, vel qui de eo facto scire debebant, & non sciunt, ut sunt Canonici, Beneficiati, & alii Clerici, qui solent in Ecclesia Cathedrali diebus festivis interesse divinis. Paris. *loc. cit.* n. 60. qui hoc modo probari negativam ait, n. 61. citatis quamplurimis, praecipue Abb. & Felin. in c. tertio loco, de probat. & Herculan. de negativ. n. 162. Item Paris. nu. 63. communem esse ait, opinionem, negati-

vam posse probari per testes, per quos ex consuetudine, seu communiter contingentibus affirmativa fieri consuevit, & nunc non scitur; citaque pro hoc Barbat in *cit. c. tertio loco. col. 2.* Alex. conf. 214. l. 2. Bartol. conf. 81. &c. qui testes, si concordent, concludant. Paris. *cit.* n. 63. citans Felin. in c. cum Joannes. de fide instrum. Cravet. conf. 56. Esse tamen probationem tantum praesumptivam, ait n. 65. ex Herculan. *loc. cit.* n. 249. sicut depositio testis, quia sum vicinus. Qualiter autem testes debeant deponere super probatione hujus negativae, late explicari ab Herculan. *loc. cit.* n. 318. Mascard. de probat. concl. 1087. & aliis à se citatis *ibid.* ait Paris. n. 69.

3. Tertio per coarctationem loci & temporis, v. g. ex literis non expeditis in tempore apto, ut intra terminum Constitutionis Gregorii deferri potuerint ad locum publicationis. Garc. p. 11. c. 3. num. 317. Castrop. *loc. cit.* Paris. *cit.* q. 14. n. 56. citans Rotam in Salmant. pension. 2. Junii, 1584. & in Oximensi. Scholasti. 9. Febr. 1590.

4. Quarto ex non expeditis literis, utpote sine quibus fieri nequit publicatio, quae carentia expeditionis literarum optimè probari potest ex libris Cancellariae, Camerae, & Registro secreto parte citata; quia, cum ibidem remaneat omnium literarum testimonium, eo non apparente, convincitur, literas expeditas non esse. Castrop. *loc. cit.*

5. Quintò per actus incompatibiles cum ipsa affirmativa, nempe cum facta publicatione. Paris. n. 58. Nihilominus Lott. *loc. cit.* n. 15. Ventrigl. *cit.* n. 86. & Garc. *loc. cit.* n. 316. juxta Decis. Rotae in Ripana benefice. 17. April. 1600. concludunt, cum praesumptio & verisimilitudo non probent in hac materia, hanc negativam publicationis non probari per confessionem partis, vel quòd literae non fuerint expeditae intra tempus ad publicandum. Quin & addit Ventrigl. & Lott. posterio-rem hunc modum tutiorem esse & irrefragabilem, ac priorem, nempe per confessionem partis de non facta publicatione, esse minus tutum, ut Lott. n. 21. & hinc observandam qualitatem hujus confessionis, ne sit de simplice facto ipsius confitentis, qui falsus fuerit, se non publicasse; eò quòd inde non concluderetur negativa absoluta non publicationis; cum ea potuerit fieri per resignantem, cui non minus, quam Resignatario ea permissa est in ipsa Constitut. Gregor. ut respondisse ait Rotam apud Gregor. Decis. 288. n. 2. Proinde etiam illud notandum, quòd tradit Castrop. *loc. cit.* ex eo, quòd Resignatarius possessionem beneficii non obtinuit intra tempus, non convinci, literas non fuisse publicatas; cum ad publicandum non sit necessaria possessio: adeoque provisionem in forma dignum, si per ipsum non stet, quò minus collationem habeat, & beneficii possessionem accipiat, satisfacere Constitutioni Gregorianae, si collationem petat, & pro possessione iustet (quod tamen intellige, non quòd per hanc petitionem satisfaciatur illi quoad publicationem faciendam; cum haec per aequipollens, ut dictum, impleri nequeat, sed quoad capiendam possessionem)

& sic ex collatione non facta non inferri literas publicatas non esse.

Questio 812. An in literis provisionis, quae conceduntur impetranti ob non factam publicationem, apponi necesse sit hanc clausulam: vocato possessore.

Respondeo affirmative. Paris. l. 11. q. 10. n. 9. dicens, hanc esse veritatem & crebriorem; eò quòd, licet, dum quis privatim ipso jure beneficiis, illaque possit à quolibet impetrari, is non sit vocandus in eorum collatione, nihilominus possessione de jure non potest inauditus; sed debet vocari per Executorem, argumento c. licet Episcop. de prob. in 6. Paris. loc. cit. n. 10. citatis plurib. Cujus ulterior ratio est, quòd, licet ipso jure dominium sit amissum, ex quo ad titulum non requiritur, ut vocetur, non tamen amissa sit possessio. Paris. à n. 11. Adeoque necesse est, possessorem ratione non amissa possessionis vocari, & consequenter Executor, eo non vocato, in possessionem mittere non potest illum, cui facta collatio ob non publicationem. Paris. n. 14. Unde ait idem n. 15. concludere DD. omnes, quòd, quando in collatione non est vocatus ille, qui possidet beneficium, quo est ipso jure privatus, possessionem facti tradi non posse per conferentem vel Executorem, eo non vocato, & sic sine causa cognitione. Accedit, quòd forsan tali possessori jus competere possit, & docere talis resignatarius in continente de publicatione facta, vel derogatum publicationi, vel tempus sibi prorogatum. Paris. n. 18. quem etiam vide objecta in contrarium pluribus diluentem.

Questio 813. Qualiter elidi possit intentio Actoris in hac materia?

Respond. Si Actor actionem suam dirigat contra resignatarium, licet non admittatur hujus excusatio ex juris vel ignorantia, vel dubietate, juxta dicta à nobis supra; tamen facile submovebitur actor, si resignatarius doceat, sibi factum indultum à Papa, ne teneatur publicare, modò illud producat; vel si ostendat, sibi prorogatum tempus ad publicandum, & illud nondum elapsum, cum fuit facta impetratio. Vel etiam sibi concessam restitutionem adversus lapsum temporis; cum, licet provisio nova, ut dictum supra, in hac parte nihil operetur, aliud tamen dicendum sit de ipsa restitutione, dum impetrans non docet, sibi ante hanc restitutionem jus quaesitum; si enim is, qui nititur restitutioni, doceat, se post obtentam restitutionem publicasse, remanet elisa impetratio. Ita ferè Lott. l. 3. q. 12. à n. 32. Attendendum verò ait idem Lott. à n. 36. ne reus volens elidere intentionem actoris, se proprio ligone feriat, producendo publicationem nullam ex defectu formae, vel extra tempus factam; eò quòd licet publicatio sit actus iterabilis, ideòque offensà unà publicatione minus validà non concludatur ad objectum; cum possit dari instantia alterius factae legitimè; si tamè ipse reus illam produceret, conferretur hinc fateri, se aliam non habere, pro quo citat Garc. p. 11. c. 3. n. 329. Quòd si verò actor dirigat actionem suam contra ipsum resignantem, & adhuc possessioni incumbentem, vel etiam tertium adhuc impetrantem, duriorem provinciam tubire, ait Lott. loc. cit. n. 39. si ostendatur nullitas ipsius resignationis, veluti si proponatur in ea non expressus verus valor, vel quia fuit invalida ex defectu consensùs, vel aliàs non potuit fortiri effectum.

Questio 814. An, quando, & qualiter ipse Resignatarius factam à se publicationem teneatur exhibere, & probare?

1. Respondeo primò: Teneri illum eam exhibere, quoties Superior veller eam videre, astringit Paris. cit. q. 14. n. 33. dicens, sic communiter teneri ab omnibus, & in praxi receptum, probatque id ipsum ex eo, quòd, quamvis possessor beneficii probare non teneatur, teneatur tamen ostendere titulum, quoties Superior ex officio inquirat, juxta c. Ordinarii. de officio Ordinarii. in 6. & ibi Gemin. n. 7. Franc. n. 5. & juxta c. licet Heli. & ibi Abb. & Anan. n. 27. Butr. n. 12. Felin. n. 8. de quo vide dicta aliàs, ubi & illius extensiones & limitationes.

2. Respondeo secundò: Teneatur quoque probare uti titulum, ita & factam à se publicationem Resignatarius, quoties ipse peteret suam gratiam canonizari ad effectum aliquem Paris. loc. cit. n. 39. citans Innoc. in c. ex insinuatione. de Procurat. col. 2. n. 3. Rebuff. in pr. tit. de rescrip. ad benef. vac. n. 17. Colmam Guimier. in pragmat. sanct. tit. de pacif. posses. v. inquirant.

3. Respondeo tertio: In casibus verò, in quibus ad id teneatur, debet docere de facta publicatione per instrumentum factum à Notario publico super actu publicationis, ut requirit Constitut. Gregoriana. Paris. loc. cit. n. 40. Idque vel scriptum, ut fieri solet à tergo literarum, vel per instrumentum separatum. Paris. n. 41. Quòd si instrumentum illud deperditum, sufficere, si probet per testes actum publicationis fuisse celebratum, instrumentum de super confectum, & hoc ipsum deperditum esse, tradit Paris. n. 45. citatis pluribus, qui etiam n. 47. ait, id procedere, si litera ipsa resignationis, à quarum tergo scriptum instrumentum, essent deperdita.

PARAGRAPHVS XIII.

De Resignatione permutationis gratiæ, seu de permutatione beneficiorum.

Cum ea, quæ permutationem Beneficiorum concernunt, jam in antecedentibus pleraque examinata sint, non nisi breviter ea perstringemus, & si quæ omissa, ad demus.

Questio 815. Quid sit permutatio beneficiorum?

Respondeo definiti illam à Tond. qq. benef. p. 2. c. 3. §. 8. n. 1. Chok. de permut. p. 1. c. 1. n. 4. quòd sit unius juris beneficii cum alio ex causa, & de consensu Superioris reciproca præstatio: brevis Castrop. de benef. d. 6. p. 3. §. 1. n. 1. Murga. de benef. q. 3. n. 9. 43. quòd sit reciproca beneficiorum resignatio facta ad invicem inter permutantes. Dicitur primò Resignatio quòd est loco generis, continet enim permutatio in se resignationem Paris. l. 11. q. 5. n. 19. Dicitur secundò Reciproca; quia permutatio complectitur in se duplicem resignationem conditionalem duorum, quorum unus suum beneficium cedit alteri eà lege, ut is vicissim cedat sibi suum. Unde etiam non comprehenditur hac definitione permutatio